

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

RWR.610.1.2021.BG

Wrocław, 5 grudnia 2022 r.

WERSJA JAWNA

Decyzja nr RWR 3/2022

- I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 275), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów zachowanie **BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie** polegające na postugiwaniu się w stosunkach z konsumentami wekslem w sposób naruszający dobry obyczaj pozyskiwania kapitału na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej z wykorzystaniem papierów wartościowych do tego celu przeznaczonych, co może zniekształcić zachowanie rynkowe konsumentów przez podjęcie decyzji co do przekazania BREWE Leasing Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie środków pieniężnych, powodując przy tym przeniesienie na nich ryzyka finansowego prowadzonej przez Spółkę działalności leasingowej i faktoringowej, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 2070), a w konsekwencji praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, i nakazuje zaniechanie jej stosowania.
- II. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 275), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie **BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie**, polegające na wprowadzaniu konsumentów w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji co do bezpieczeństwa środków pieniężnych przekazywanych BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, co może spowodować podjęcie przez konsumentów decyzji dotyczącej zawarcia umowy, której inaczej by nie podjęli, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 5 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1,

w zw. z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 2070), a w konsekwencji praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, i nakazuje zaniechanie jej stosowania

III. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 275), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie **BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie**, polegające na wprowadzaniu konsumentów w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji co do wysokości przyszłych korzyści finansowych wynikających z zainwestowania środków pieniężnych poprzez sugerowanie, że wynoszą one od 7,5% do 9,5% w sytuacji, gdy charakter oferowanego przedsięwzięcia nie daje gwarancji ich osiągnięcia, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową o której mowa w art. 5 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1, w zw. z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 2070), a w konsekwencji praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

IV. Na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 275), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **nakłada na BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie** obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, o których mowa w pkt I, II i III sentencji niniejszej decyzji według następujących zasad:

1. BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie wyśle, w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, do każdego konsumenta, który przekazał Spółce środki pieniężne w ramach oferty KWIT-ów Dochodowych w okresie od 1 lipca 2019 r. do dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, pisemną informację o treści:

„Prezes UOKiK wydał decyzję nr RWR 3/2022 z dnia 5 grudnia 2022 r., stwierdzającą stosowanie przez BREWE Leasing Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

- 1) postępowaniu się w stosunkach z konsumentami wekslem w sposób naruszający dobry obyczaj pozyskiwania kapitału na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej z wykorzystaniem papierów wartościowych do tego celu przeznaczonych, co może zniekształcić zachowanie rynkowe konsumentów przez podjęcie decyzji co do przekazania BREWE Leasing Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie środków pieniężnych, powodując przy tym przeniesienie na nich ryzyka finansowego prowadzonej przez Spółkę działalności leasingowej i faktoringowej;*
- 2) wprowadzaniu konsumentów w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji co do bezpieczeństwa środków pieniężnych przekazywanych BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie;*

- 3) wprowadzaniu konsumentów w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji co do wysokości przyszłych korzyści finansowych wynikających z zainwestowania środków pieniężnych poprzez sugerowanie, że wynoszą one od 7,5% do 9,5% w sytuacji, gdy charakter oferowanego przedsięwzięcia nie daje gwarancji ich osiągnięcia;

Szczegółowe informacje dostępne są w treści decyzji Prezesa UOKiK nr RWR 3/2022 z dnia 5 grudnia 2022 r., dostępnej na stronie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów pod adresem www.uokik.gov.pl”

Pisemna informacja zostanie przekazana z uwzględnieniem następujących zasad:

- a) nadanie listu nastąpi na ostatni znany BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie adres korespondencyjny konsumenta;
 - b) informacja taka w warstwie wizualnej sporządzona zostanie czcionką Times New Roman w rozmiarze co najmniej 11, w kolorze czarnym, na białym tle
 - c) informacja dostarczona zostanie konsumentom listem poleconym.
2. BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie opublikuje, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, na swój koszt, na stronie <https://kwitdochodowy.com/> oświadczenie o treści:

„W związku z decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr RWR 3/2022, wydaną w dniu 5 grudnia 2022 r., BREWE Leasing Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie informuje, że stosowała nieuczciwe praktyki rynkowe polegające na:

- 1) posługiwaniu się w stosunkach z konsumentami wekslem w sposób naruszający dobry obyczaj pozyskiwania kapitału na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej z wykorzystaniem papierów wartościowych do tego celu przeznaczonych, co może zniekształcić zachowanie rynkowe konsumentów przez podjęcie decyzji co do przekazania BREWE Leasing Sp. z o. o. środków pieniężnych, powodując przy tym przeniesienie na nich ryzyka finansowego prowadzonej przez Spółkę działalności leasingowej i faktoringowej;
- 2) wprowadzaniu w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji co do bezpieczeństwa środków pieniężnych przekazywanych BREWE Leasing Sp. z o. o.;
- 3) wprowadzaniu w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji co do wysokości przyszłych korzyści finansowych wynikających z zainwestowania środków pieniężnych poprzez sugerowanie, że wynoszą one od 7,5% do 9,5% w sytuacji, gdy charakter oferowanego przedsięwzięcia nie daje gwarancji ich osiągnięcia.

Szczegółowe informacje dostępne są w prawomocnej decyzji Prezesa UOKiK nr RWR 3/2022 z dnia 5 grudnia 2022 r., opublikowanej na stronie internetowej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów pod adresem [w tym miejscu zostanie dodane hiperłącze (link) odsyłające do wersji jawnej decyzji w bazie decyzji dostępnej pod adresem www.uokik.gov.pl].”

A. Powyższe oświadczenie zostanie złożone w ten sposób, że:

- a) treść przedmiotowych oświadczeń będzie dostępna i utrzymana na tej stronie internetowej przez okres 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się tej decyzji;
- b) oświadczenie zostanie zamieszczone w górnej części strony głównej serwisu Przedsiębiorcy, dostępnego z poziomu strony internetowej (na dzień wydania niniejszej decyzji jest to strona pod adresem <https://kwitdochodowy.com/>), bez

- możliwości zamknięcia informacji przez użytkownika (oświadczenie nie może przybrać formy np. rotacyjnego banera czy slajdera);
- c) tekst powyższego oświadczenia będzie wyjustowany oraz wpisany czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB #000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB #ffffff);
 - d) wielkość czcionki użyta w oświadczeniach powinna odpowiadać wielkości czcionki zwyczajowo używanej w serwisie Przedsiębiorcy;
 - e) wielkość czcionki powinna odpowiadać wielkości czcionki zwyczajowo używanej na ww. stronach internetowych, tekst umieszczony w ramce, o rozmiarze takim, aby była ona w całości wypełniona oświadczeniem, o którym mowa w niniejszym punkcie, z uwzględnieniem marginesu 2,5 cm z każdej strony.
- B. W przypadku zmiany nazwy BREWE Leasing Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie, jej przekształcenia lub przejścia praw i obowiązków na inny podmiot pod jakimkolwiek tytułem, publikacja zostanie zrealizowana - odpowiednio - przez Przedsiębiorcę, za pośrednictwem Przedsiębiorcy lub jego następcy prawnego, ze wskazaniem dawnej i nowej nazwy.
3. BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, opublikuje na portalu Facebook (na dzień wydania niniejszej decyzji był to profil o nazwie „BREWE Finansowanie dla przedsiębiorczych”, dostępny pod adresem: <https://www.facebook.com/BreweFinansowanie>), w terminie 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji, komunikat o treści (dalej: „komunikat”):

„Konsumencie, w związku z decyzją Prezesa #UOKiK wydaną w dniu 5 grudnia 2022 r., nr RWR 3/2022 BREWE Leasing Sp. z o. o. informuje, że stosowała praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. #decyzjaUOKiK

BREWE Leasing otrzymała karę pieniężną za stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych polegających na:

- 1) postępowaniu się w stosunkach z konsumentami wekslem w sposób naruszający dobry obyczaj pozyskiwania kapitału na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej z wykorzystaniem papierów wartościowych do tego celu przeznaczonych, co może zniekształcić zachowanie rynkowe konsumentów przez podjęcie decyzji co do przekazania BREWE Leasing Sp. z o. o. środków pieniężnych, powodując przy tym przeniesienie na nich ryzyka finansowego prowadzonej przez Spółkę działalności leasingowej i faktoringowej;*
- 2) wprowadzaniu w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji co do bezpieczeństwa środków pieniężnych przekazywanych BREWE Leasing Sp. z o. o.;*
- 3) wprowadzaniu w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji co do wysokości przyszłych korzyści finansowych wynikających z zainwestowania środków pieniężnych poprzez sugerowanie, że wynoszą one od 7,5% do 9,5% w sytuacji, gdy charakter oferowanego przedsięwzięcia nie daje gwarancji ich osiągnięcia.*

Szczegółowe informacje na temat praktyk BREWE Leasing Sp. z o. o. dostępne są w decyzji Prezesa #UOKiK nr RWR 3/2022 z dnia 5 grudnia 2022 r., opublikowanej na stronie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów pod adresem [tutaj zostanie dodane hipertącze (link) odsyłające do wersji jawnej decyzji w bazie decyzji dostępnej pod adresem www.uokik.gov.pl].”

Komunikat Spółka opublikuje na swój koszt, na publicznie dostępnym profilu Spółki w serwisie Facebook (na dzień wydania niniejszej decyzji serwis ten jest dostępny pod adresem www.facebook.pl) w ten sposób, że:

- a) komunikat będzie dostępny i utrzymywany na publicznie dostępnym profilu Spółki prowadzonym w języku polskim (na dzień wydania decyzji profil ten jest dostępny pod adresem [www.facebook.com/ https://www.facebook.com/BreweLeasingPL](http://www.facebook.com/https://www.facebook.com/BreweLeasingPL)) przez okres 3 (trzech) miesięcy od dnia zamieszczenia przedmiotowej informacji na ww. profilu;
- b) komunikat zostanie zamieszczony w serwisie Facebook w sposób umożliwiający stałe zapoznanie się użytkownika z jego treścią, tj. tak, by tekst komunikatu został umieszczony w Aktualnościach jako najbardziej aktualna informacja wyświetlona przez użytkownika ww. serwisu (komunikat powinien zostać przypięty);
- c) komunikat zostanie zamieszczony tak, by był dostępny dla wszystkich użytkowników serwisu Facebook, tj. aby w ustawieniach prywatności miał status „publiczny”;
- d) wielkość i rodzaj czcionki powinna odpowiadać wielkości i rodzajowi czcionki zwyczajowo używanej w serwisie Facebook;
- e) w przypadku zmiany profilu Spółki do czasu zakończenia realizacji obowiązku, komunikat zostanie opublikowany na innym polskojęzycznym profilu w serwisie Facebook prowadzonym przez Spółkę;
- f) w przypadku zmiany nazwy Spółki, jej przekształcenia lub przejścia praw i obowiązków na inny podmiot pod jakimkolwiek tytułem, publikacja zostanie zrealizowana odpowiednio przez lub za pośrednictwem Spółki lub następcy prawnego, ze wskazaniem nazw dawnej i nowej.

V. Na podstawie art. 103 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 275), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nadaje decyzji w zakresie pkt I, II i III sentencji, rygor natychmiastowej wykonalności.

VI. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 275), w związku z uznaniem praktyk, o których mowa w pkt I, II i III sentencji decyzji, za naruszające zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na **BREWE Leasing Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie**, kary pieniężne:

1. w wysokości **135 487 zł** (słownie: sto trzydzieści pięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt siedem złotych), z tytułu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa;
2. w wysokości **9 315 zł** (słownie: dziewięć tysięcy trzysta piętnaście złotych), z tytułu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w punkcie II sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.
3. wysokości **9 315 zł** (słownie: dziewięć tysięcy trzysta piętnaście złotych), z tytułu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w punkcie III sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.

VII. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 275) oraz art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 ze zm.), w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obciąża **BREWE Leasing Spółka z ograniczoną**

odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie kosztami postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie **118,10** zł (słownie: sto osiemnaście złotych 10/100) i zobowiązuje do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 27 kwietnia 2020 r. - postanowieniem Nr RWR 19/2020 - Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: **Prezes Urzędu, Prezes UOKiK**) - wszczął postępowanie wyjaśniające, mające na celu wstępne ustalenie, czy w związku z działalnością prowadzoną przez BREWE Leasing Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie (dalej: **Spółka, Przedsiębiorca, BREWE**) polegającą na oferowaniu i sprzedaży weksli inwestycyjnych, mogło dojść do naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w sposób uzasadniający wszczęcie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r., poz. 275 - dalej: **ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów; uokik**).

Na podstawie poczynionych w trakcie postępowania wyjaśniającego ustaleń, Prezes Urzędu - w dniu 11 czerwca 2021 r. - postanowieniem Nr RWR 28/2021 (dalej: **Postanowienie**) wszczął postępowanie w sprawie stosowania przez BREWE praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, opisanych w pkt I, II oraz III sentencji niniejszej decyzji.

Jednocześnie, postanowieniem Nr RWR 29/2021 z tej samej daty, Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów postępowania w sprawie stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, część materiału dowodowego zebranego w trakcie ww. postępowania wyjaśniającego, prowadzonego pod sygn. RWR.403.5.2020.

Stanowisko BREWE Leasing Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie odnośnie do zarzutów przedstawionych w Postanowieniu:

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

dowód: pismo Spółki z dnia 30 czerwca 2021 r., k. 928-952; pismo Spółki z dnia 18 października 2021 r., k. 1113-1128; pismo Spółki z dnia 24 października 2022 r., k. 1280-1282

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

*dowód: pismo Spółki z dnia 18 października 2021 r., k. 1128-1131
pismo Spółki z dnia 29 listopada 2021 r., k. 1152-1156
pismo Prezesa Urzędu z dnia 24 października 2022 r., k. 1278*

Prezes Urzędu zawiadomił Spółkę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego i o możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

Przedsiębiorca skorzystał z tego uprawnienia.

*dowód: pismo Prezesa Urzędu z dnia 24 października 2022 r., k. 1279
notatka służbowa z dnia 31 października 2022 r., k. 1288*

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

dowód: pismo Spółki z dnia 7 listopada 2022 r., k. 1296-1301

Prezes UOKiK ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca

BREWE Leasing spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie jest zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem KRS: 0000252323, o numerze identyfikacji podatkowej (NIP) 5213380578 i kapitale zakładowym całkowicie wpłaconym w wysokości 1 550 000 złotych. Przedmiotem działalności Spółki są m. in.: wynajem i dzierżawa samochodów osobowych i furgonetek; pośrednictwo finansowe pozostałe, gdzie indziej niesklasyfikowane; pozostała finansowa działalność usługowa, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszów emerytalnych.

¹ Decyzja Prezesa Urzędu nr RWR 2/2021 z dnia 11 czerwca 2021 r., dostępna pod adresem: www.uokik.gov.pl

Działalność prowadzona przez BREWE Leasing Sp. z o.o.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Tabela 1 Obligacje wyemitowane przez BREWE Sp. z o. o. w okresie od 1 stycznia 2017 r. do 31 maja 2019 r.

L.p.	Nazwa	Data przydziału	Data wykupu	Dyskonto w skali roku
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				

Źródło: opracowanie UOKiK na podstawie danych przekazanych przez Spółkę

dowód: pismo Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 43-52

Oferta KWIT-ów Dochodowych

Od Spółka oferuje papier wartościowy o nazwie „KWIT Dochodowy” (dalej także jako: KWIT) celem pozyskiwania kapitału obcego z przeznaczeniem finansowania swojej działalności. KWIT-y Dochodowe pod względem prawnym stanowią weksle własne BREWE.

Podstawową ideą projektu KWIT-ów Dochodowych jest inwestycja długoletnia, trwająca 5 okresów inwestycyjnych. Ustalono, iż 1. okres inwestycyjny trwa 18 miesięcy, a każdy kolejny 12 miesięcy. Przejście w kolejne okresy inwestycyjne odbywa się w sposób automatyczny w ramach „programu reinwestowania”.

dowód: pismo Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 19-27

Regulamin przedsięwzięcia

Prezes Urzędu ustalił, iż stosunek nawiązywany pomiędzy Spółką a konsumentem określa „Regulamin nabywania weksła/KWIT-u Dochodowego” (dalej: Regulamin).

źródło: opracowanie UOKiK na podstawie danych przedstawionych przez Spółkę w piśmie z dnia 28 maja 2020 r.

dowód: formularz zamówienia weksla/KWIT-u Dochodowego BREWE Leasing, k. 96

Wykup weksla następuje na koniec okresu inwestycyjnego, przy czym zaciągnięte przez Spółkę zobowiązanie spłacane jest ratalnie - co kwartał - w postaci Kuponów, poczynając od 3 miesiąca od dnia zakończenia emisji (tzw. wykup częściowy) (§1 ust. 11 Regulaminu). Kwota każdego kuponu obliczana jest w sposób analogiczny do formuły ustalania Ceny nabycia. Kupon w rzeczywistości stanowią wypłatę odsetek od pożyczonego kapitału.

Zgodnie z Regulaminem, ostateczna kwota inwestycji, która jest wypłacana Inwestorowi, to Kwota wykupu - równa Sumie Wekslowej pomniejszonej o wypłacane kupony (§1 ust. 7 Regulaminu). Jest ona wypłacana w ostatnim okresie trwania zobowiązania (§3 ust. 8 Regulaminu), zgodnie z harmonogramem płatności kuponów, który konsument otrzymuje po zawarciu umowy. Kwota wykupu jest równa wartości kapitału przekazanego Spółce przez konsumenta.

dowód: załącznik nr 2 do pisma Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 55b

załącznik nr 4 do pisma Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 94

KWIT wystawiany jest początkowo na okres 18 miesięcy. Przejście do kolejnego okresu inwestycyjnego opiera się na czynności określonej jako „reinwestycja”. Program reinwestycji dotyczy okresu do 66 miesięcy, licząc od dnia zakończenia emisji (§3 ust. 4 Regulaminu). Przejście na kolejny okres inwestycyjny odbywa się w sposób automatyczny. W przypadku rezygnacji z reinwestycji konsument jest zobligowany do doręczenia Emitentowi dyspozycji braku reinwestycji KWIT-u Dochodowego na kolejny okres inwestycyjny, w terminie pomiędzy 20 a 30 dniem przed datą płatności (wykupu) KWIT-u Dochodowego (§3 ust. 5 Regulaminu).

dowód: załącznik nr 2 do pisma Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 55a-55c

Depozyt notarialny

Regulamin określa instytucję Depozytu notarialnego, jako zobowiązanie Emitenta do przechowywania zdeponowanych weksli w kancelarii notarialnej (§1 ust. 18 Regulaminu). Zgodnie z treścią §4 pkt 9 Regulaminu, wydanie KWIT-u następuje poprzez przekazanie jego oryginału do Depozytu notarialnego. Czynności zdeponowania dokonuje Administrator zastawu na podstawie pełnomocnictwa. Inwestor otrzymuje zaś Certyfikat depozytowy - czyli dokument potwierdzający nabycie KWIT-u Dochodowego (§1 ust. 18 Regulaminu).

Istnieje również możliwość odbioru osobistego KWIT-u Dochodowego. W takim przypadku Regulamin zobowiązuje Inwestora do odpowiedzialności za przedstawienie weksla, celem realizacji wynikających z niego praw.

*dowód: załącznik nr 2 do pisma Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 55a-55c
załącznik nr 5 do pisma Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 96*

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

*dowód: załącznik nr 2 do pisma Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 55a-55c
pismo Spółki z dnia 14 września 2020 r., k. 399
załącznik nr 6 do pisma Spółki z dnia 14 września 2020 r., k. 489-599*

dowód: kserokopia Certyfikatu depozytowego, k. 413

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

dowody: wydruk zrzutów ekranu strony internetowej <https://kwitdochodowy.com> , k. 1168
załącznik nr 4 do pisma Spółki z dnia 14 września 2020 r. , k. 461-472

Działania reklamowe przedsiębiorcy

Ustalono, że główne działania reklamowe - mające na celu zachęcenie odbiorców do zainwestowania swoich środków w proponowaną inwestycję - prowadzone są poprzez stronę internetową <https://kwitdochodowy.com> (dawniej: goldbergandjohnson.com). Spółka zachęcała konsumentów do zawarcia umowy w ramach oferty KWIT-ów Dochodowych podkreślając bezpieczeństwo produktu.

Prezes UOKiK ustalił, iż w zakresie bezpieczeństwa produktu Przedsiębiorca, w prospektach informacyjnych dostępnych na swojej stronie internetowej wskazuje, iż „*gwarantem realizacji wypłaty jest najstarszy papier wartościowy jakim jest Weksel.*”

Spółka w swoich materiałach reklamowych, dostępnych za pośrednictwem strony internetowej <https://kwitdochodowy.com>, podkreśla także bezpieczeństwo inwestycji, wskazując na ustanawiane zabezpieczenia: „*Weksel BREWE Leasing jest zabezpieczony: Sądowym Zastawem Rejestrowym na aktywach obrotowych BREWE Leasing o wartości 120 % weksla, notarialnym oświadczeniem o dobrowolnym poddaniu się egzekucji (art. 777 ust 5 kpc.), prawem własności BREWE Leasing do przedmiotu leasingu, pośrednio na całym majątku Klienta leasingowego. Administratorem Zabezpieczeń jest Kancelaria Adwokacka. Depozytariuszem Weksla BREWE Leasing jest Kancelaria Notarialna.*”

Przedsiębiorca wskazywał na możliwe do osiągnięcia zyski w ujęciu procentowym - „*Zarabiam 7,5%-9,5% w skali roku!*”, a także podkreślał niskie ryzyko przedsięwzięcia „*To instrument o stosunkowo niskim ryzyku.*”

Przedsiębiorca, w banerach zamieszczonych na swojej stronie internetowej, przedstawiał szczegółowe dane dotyczące poszczególnych wariantów aktualnej oferty, wskazując wprost na kwotę zysku konsumenta, np.: „*Tyle zarabia Inwestor (przez cały okres inwestycyjny) inwestując 4.907,23 zł w pierwszym dniu ZAPISÓW 2.311,52 zł*”, „*2.218,75 zł Tyle zarabia Inwestor (przez cały okres inwestycyjny) inwestując 5.000,00 zł w ostatnim dniu ZAPISÓW*”. Obok powyższych treści znajdował się przycisk, po kliknięciu którego użytkownik przekierowywany był na stronę z formularzem zamówienia oferty.

Spółka, w zakładce „FAQ” na swojej stronie internetowej, w pkt 4 pod nazwą „*Jaka jest różnica pomiędzy obligacjami korporacyjnymi, a weksłami inwestycyjnymi?*”, przedstawiała różnice pomiędzy wekslem a obligacją wskazując, że „*jest to po prostu inny papier wartościowy, tworzony w oparciu o inne regulacje prawne*”.

dowody: wydruki zrzutów ekranu strony internetowej <https://kwitdochodowy.com> z dnia 15 marca 2022 r., k. 1161-1169
protokół z dnia 1 czerwca 2020 r. dot. utrwalenia treści strony internetowej <https://goldbergandjohnson.com>, k. 18

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

dowód: pismo Spółki z dnia 24 października 2022 r., k. 1280-1282

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

*dowód: wydruki zrzutów ekranu strony internetowej <https://kwitdochodowy.com>, k. 1284-1287
załączniki nr 6 i 7 do pisma Spółki z dnia 30 czerwca 2021 r., k 964*

Zawarcie umowy

dowód: załącznik nr 2 do pisma Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 55a-55c

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

*dowód: załącznik nr 1 do pisma Spółki z dnia 2 października 2020 r., k. 664-710
pismo Spółki z dnia 30 czerwca 2021 r., k. 944*

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

dowód: pismo Spółki z dnia 2 października 2020 r., k. 670-708

*dowód: pismo Spółki z dnia 14 września 2020 r., k. 398
pismo Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 42*

Działalność podstawowa BREWE Leasing Sp. z o. o.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

dowód: pismo Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 25

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

dowód: załącznik nr 8 do pismo Spółki z dnia 30 czerwca 2021 r., k. 949

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

dowód: pismo Spółki z dnia 28 maja 2020 r., k. 25-31

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 uokik, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu prowadzona jest w interesie publicznym. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy działania przedsiębiorcy godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, zaburzając jego prawidłowe funkcjonowanie. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów ma miejsce wówczas, gdy działania przedsiębiorcy są powszechne i mogą dotknąć każdego potencjalnego konsumenta będącego kontrahentem przedsiębiorcy. Przedmiotem ochrony nie są zatem interesy indywidualnego konsumenta lub grupy indywidualnych konsumentów, ale wszystkich - aktualnych lub potencjalnych klientów - traktowanych jako grupa uczestników rynku zasługująca na szczególną ochronę³.

Prezes Urzędu stoi na stanowisku, że rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, gdyż wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli, są lub mogą się stać kontrahentami Spółki i którzy zawarli lub mogą zawrzeć z nią umowę. Działania BREWE nie dotyczą wyłącznie interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, ale kręgu konsumentów - jego obecnych i przyszłych kontrahentów, których sytuacja jest identyczna. Naruszenie interesu publicznoprawnego przejawia się tym samym w naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uokik, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Natomiast art. 24 ust. 2 uokik stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy. Na gruncie niniejszej sprawy zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorcy. Wśród tych naruszeń, art. 24 ust. 2 pkt 3 wskazuje nieuczciwe praktyki rynkowe.

W związku z powyższym, dla uznania zachowania przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów należy wykazać, że spełnione zostały kumulatywnie trzy następujące przesłanki:

1. oceniane zachowanie musi być podejmowane przez podmiot będący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
2. zachowanie przedsiębiorcy jest sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami,
3. zachowanie to godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Przedsiębiorca

Zgodnie z art. 4 pkt 1 uokik, pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć m.in. przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 ze zm.; dalej: upp). W myśl art. 4 ust. 1 upp, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą.

BREWE Leasing Sp. z o. o. jest spółką kapitałową w rozumieniu ustawy Kodeks spółek handlowych z dnia 15 września 2000 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 1467), prowadzącą działalność na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego. Nie ulega zatem wątpliwości, że posiada ona status przedsiębiorcy w rozumieniu art. 4 pkt 1 uokik. Tym samym, przy wykonywaniu działalności gospodarczej, podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i jej działanie może podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

³ Wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt XVII AmA 170/14.

Bezprawność działań

Bezprawność w rozumieniu art. 24 ust. 1 uokik polega na zachowaniu przedsiębiorcy - w postaci działania, jak również zaniechania - które jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym lub dobrymi obyczajami.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o bezprawności w rozumieniu art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 uokik możemy mówić, gdy zachowanie przedsiębiorcy jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym, a więc zarówno z normami prawnymi, jak również z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami⁴. Bezprawność działań jako przesłanka praktyki przedsiębiorców naruszającej zbiorowe interesy konsumentów rozumiana jest jako niezgodność z obowiązującymi przepisami prawa czy uprawnieniami, jakie konsumentom przyznają przepisy prawa. Porządek prawny, którego naruszenie może wypełniać dyspozycję art. 24 uokik, dotyczy norm prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazów i zakazów wynikających z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów.⁵

Bezprawność jest przy tym obiektywnym czynnikiem, a więc jest niezależna od winy i jej stopnia, jak również bez znaczenia jest świadomość istnienia naruszeń. Bezprawność jest także niezależna od wystąpienia szkody. Rozważenia przy ocenie bezprawności wymaga kwestia, czy zachowanie Przedsiębiorcy było zgodne, czy też niezgodne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródłem tych zasad są normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów⁶.

O bezprawności działania decyduje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego całokształt okoliczności konkretnego stanu faktycznego⁷. Bezprawne praktyki muszą być ponadto wymierzone w zbiorowe interesy konsumentów, czyli odnosić się do obecnych, przyszłych i potencjalnych konsumentów, a więc naruszać prawa nieograniczonej, bliżej nieokreślonej liczby konsumentów.

W celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw, bowiem dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie zgodności z prawem⁸.

W ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie bezprawność działania Spółki polega na naruszeniu zakazu stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych, o którym mowa w art. 3 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 2070; dalej: upnpr).

Nieuczciwe praktyki rynkowe

Zakaz stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych stanowi konkretyzację normy zawartej w art. 76 Konstytucji RP, zgodnie z którą władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Jak wskazuje Sąd Najwyższy, przepis art. 76 Konstytucji RP, choć nie jest źródłem praw podmiotowych, stanowi zasadę polityki państwa, którą władze publiczne mają obowiązek realizować⁹. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego działania na rzecz ochrony

⁴ Wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 8 kwietnia 2021 r., sygn. XVII AmA 9/19.

⁵ Publiczne prawo gospodarcze System Prawa Administracyjnego tom 8B, R. Hauser (red.), 2018, wyd. 2/Legaliz

⁶ Wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 13 listopada 2007 r., sygn. XVII AmA 45/07.

⁷ Wyrok Sądu Najwyższego z 8 maja 2002 r., sygn. I PKN 267/2001.

⁸ Publiczne prawo gospodarcze ..., wyd. 2/Legaliz

⁹ Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 29 lutego 2000 r., sygn. akt: III CZP 26/99.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt: I NSK 90/18;

konsumenta, które mają umocnić jego pozycję wobec profesjonalnego partnera służyć wyrównaniu ich szans i zapewnieniu - także na rynku detalicznym, swobody dokonania wyboru i podjęcia nieskrępowanej decyzji. Istotą ochrony konsumenta nie jest więc nadawanie mu dodatkowych nadzwyczajnych przywilejów, lecz poddanie całości obrotu praktykom „rynkowo-kompensatoryjnym”, które mają przywrócić utraconą zdolność decydowania o konsumpcji¹⁰. Art. 76 Konstytucji RP stanowi między innymi źródło zasady przejrzystości, jawności, rzeczywistej dostępności jasnej, pełnej i zrozumiałej informacji handlowej¹¹.

Art. 2 pkt 4 upnpr wskazuje, że za praktykę rynkową uznaje się działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta. Pojęcie produktu wskazane w wyżej przywołanym artykule ma znaczenie szerokie i obejmuje również pojęcie usługi. Jak stanowi art. 2 pkt. 3 upnpr, produktem jest każdy towar lub usługa, w tym nieruchomości, prawa i obowiązki wynikające ze stosunków cywilnoprawnych.

W zakresie pojęcia praktyki rynkowej mieści się zatem każdy czyn przedsiębiorcy (działanie jak i zaniechanie), oraz każda forma działania przedsiębiorcy (sposób postępowania, oświadczenie lub komunikat handlowy, w tym reklama i marketing). Zakwestionowane niniejszą decyzją zachowania Przedsiębiorcy są zatem praktykami rynkowymi w rozumieniu upnpr. Odnoszą się bowiem do działań Przedsiębiorcy w zakresie oferowania inwestycji w KWIT-y Dochodowe, w tym sposobu organizacji procesu inwestycyjnego, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego, a także przekazywanych konsumentom informacji dotyczących zasadniczych cech tego produktu.

Model przeciętnego konsumenta

Stosowanie nieuczciwej praktyki rynkowej należy rozpatrywać w kontekście jej oddziaływania na przeciętnego konsumenta. Artykuł 2 pkt 8 upnpr wskazuje, że przez przeciętnego konsumenta rozumie się konsumenta, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny.

Ustalenie modelu przeciętnego konsumenta dla konkretnej sprawy powinno odbywać się w odniesieniu do omawianej praktyki oraz z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa.

Definicja przeciętnego konsumenta zamieszczona w ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym jest wynikiem dorobku orzeczniczego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej również „TSUE” lub „Trybunał”). Stopniowy rozwój orzecznictwa TSUE doprowadził do utrwalenia modelu konsumenta jako konsumenta rozważnego, przeciętnie zorientowanego, mającego prawo do rzetelnej informacji niewprowadzającej w błąd, zawierającej wszelkie niezbędne dane wynikające z funkcji i przeznaczenia danego towaru. Na każdym etapie zawarcia umowy przeciętny konsument ma prawo odbierać kierowane do niego przekazy w sposób dostówny zakładając, że przedsiębiorca, od którego pochodzą, przekazuje mu informacje w sposób dostatecznie jasny, jednoznaczny i niewprowadzający w błąd. W świetle orzecznictwa Trybunału, poziom percepcji i uwagi konsumenta różni się w

¹⁰ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 kwietnia 2004 r., K 33/03; z dnia 15 marca 2011 r., P 7/09.

¹¹ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 21 kwietnia 2004 r., K 33/03.

zależności od tego, jakiego produktu dotyczy praktyka rynkowa oraz w jakich okolicznościach produkt ten jest nabywany.¹²

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się nadto, że przeciętny konsument jest osobą dojrzałą i krytyczną, która posiada określony zasób informacji o otaczającej go rzeczywistości i potrafi go wykorzystać dokonując analizy przekazów rynkowych. Jednakże poziom nasilenia powyższych cech u przeciętnego odbiorcy zależy od rynku, na którym stosowana jest dana praktyka. Ponadto, model przeciętnego odbiorcy dostosowywany jest do tego, jakiego produktu dotyczą działania marketingowe przedsiębiorcy. Zatem model przeciętnego konsumenta należy definiować indywidualnie dla każdej sprawy. W niniejszym przypadku przede wszystkim uwzględnić należy charakter i okoliczności oferowania produktu, jakim jest KWIT Dochodowy, a także cel przeznaczania środków dzięki niemu pozyskanych.

Przedmiotem organizowanego przez Spółkę przedsięwzięcia jest oferta nabycia KWIT-u Dochodowego, formalnie stanowiącego weksel własny Przedsiębiorcy, wystawionego na określoną sumę wekslową, ze ściśle określonym terminem zapłaty. Oferta kierowana jest do konsumentów poza rynkiem kapitałowym, zainteresowanych inwestycją w dobra niekonwencjonalne. Uznać więc można, że oferta Przedsiębiorcy jest jedną z wielu propozycji inwestycyjnych dostępnych na tzw. rynku inwestycji alternatywnych. Charakterystycznymi cechami takiego rynku jest przede wszystkim niestandardowy i złożony charakter oferowanych aktywów, a także uzależnienie wyniku inwestycji od zaistnienia większej liczby, niezależnych od siebie czynników. Rynek taki, co do zasady cechuje się niską płynnością aktywów, stwarzając przy tym trudności w jednoznacznej ich wycenie. Czynniki te wpływają więc na wysoki stopień ryzyka utraty zaangażowanego kapitału, a dalej nieosiągnięcia zakładanego poziomu zysku.

W ocenie Prezesa UOKiK docelowi odbiorcy oferty KWIT-ów Dochodowych nie posiadają doświadczenia w inwestowaniu w zróżnicowane instrumenty finansowe. Są to m. in. osoby, których historia inwestycyjna ogranicza się do doświadczeń związanych z nabywaniem obligacji, a więc jest to grupa posiadająca elementarną wiedzę na temat produktów oferowanych na szeroko pojętym rynku finansowym. Mimo to nie są profesjonalistami, a ich wiedza opiera się często na informacjach powszechnie dostępnych, jednakowoż nie w pełni zweryfikowanych, niekompletnych. Przytoczyć warto pogląd, jaki wyraził Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: SOKiK), który wskazał, że „przeciętny konsument, mimo pewnego stopnia wiedzy i orientacji w rzeczywistości nie jest jednak profesjonalistą. Zgodzić się należy, że przeciętny konsument może czegoś nie wiedzieć. Może więc nie mieć w danej dziedzinie pełnej, kompletnej i specjalistycznej wiedzy na poziomie właściwym dla profesjonalistów. Wiedza, jaką posiada przeciętny konsument nie pozwala mu na profesjonalną ocenę adresowanych do niego informacji”.¹³ Uwzględniając stanowisko SOKiK, Prezes UOKiK wskazuje, iż ze względu na skomplikowany w wielu aspektach charakter przedsięwzięcia proponowanego przez BREWE nie można uznać, iż przeciętny konsument będzie w stanie samodzielnie i całościowo ocenić specyfikę organizowanego projektu, w szczególności uwarunkowań prawnych papieru wartościowego będącego przedmiotem oferty, posiadanych przez konsumenta uprawnień jako Remitenta, a także wszystkich czynników powodujących wysoki poziom ryzyka proponowanej inwestycji - mogących potencjalnie wywołać po jego stronie niekorzystne skutki finansowe.

¹² Por. C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer Rec. 1999, s. I-3819, pkt 26; C-299/99 Philips Rec. 2002, s. I-5475, pkt 63, a także wyroki z 2007 r. w sprawach C-353/03 Nestle przeciwko Mars, pkt 25; T-241/05 Procter & Gamble, pkt 43; T-33/04 House of Donut Int, pkt 50-51.

¹³ Wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt XVII AmA 160/14.

Istotne jest przy tym - jak wskazuje SOKiK - iż „przeciętny konsument zakłada, że przedsiębiorca jako profesjonalista jest pomiotem wiarygodnym. Dlatego kierowane do niego przez przedsiębiorców informacje odbiera w sposób dosłowny i traktuje je jako jasne, jednoznaczne i niewprowadzające w błąd.”¹⁴ Zatem, każdy przedsiębiorca przy formułowaniu treści informacji skierowanych do konsumenta musi zachować szczególną staranność, aby akcentowane w takich informacjach cechy produktu odpowiadały jego rzeczywistej właściwości, w tym wypadku jego gospodarczym i prawnym uwarunkowaniom.

Mimo podstawowej znajomości rynku finansowego, nie posiada on pełnej wiedzy ekonomicznej i prawnej dotyczącej zarówno instrumentów finansowych, jak i charakterystyki innych form papierów wartościowych. W związku z tym potencjalny nabywca KWIT-u Dochodowego nie jest w stanie w sposób samodzielny, pełny i profesjonalny przeprowadzić analizy różnic, jakie zachodzą pomiędzy instrumentami finansowymi, specyfiki stosunku powstałego w wyniku ich nabycia, ich gospodarczego przeznaczenia, a także praw i obowiązków podmiotów uczestniczących w transakcji. Wobec tego przeciętny konsument nie będzie w stanie samodzielnie ocenić charakteru wykorzystywanego do oferowanego przedsięwzięcia papieru wartościowego, jakim jest weksel, bezpieczeństwa tej inwestycji, jej specyfiki w kontekście przysługujących mu prawa i obowiązków. Jednocześnie zasadniczymi determinantami przyciągającymi go do oferty KWIT-ów Dochodowych jest podkreślana przez Przedsiębiorcę gwarancja okresowych wypłat, precyzyjna deklaracja stopy zwrotu (określonej w ujęciu procentowym, jak i kwotowym) - składana już w momencie oferowania inwestycji, deklarowana pewność ustanowionych zabezpieczeń, a także wskazywanie na podobny charakter weksla do obligacji przy zachowaniu wyższego poziomu bezpieczeństwa. Wobec tego, przeciętny konsument, przy decyzji o zaangażowaniu swoich środków, będzie kierował się informacjami podawanymi przez Spółkę, uznając je za wiarygodne.

Jednocześnie zauważyć trzeba, że ustalony stan faktyczny sprawy pozwala na sformułowanie wniosków, iż przedsięwzięcie oferowane przez BREWE ma niezwykle skomplikowany charakter ekonomiczny i prawny. Efektywność inwestycji konsumenta zależeć będzie zatem od wielu niezależnych od niego czynników. W takiej sytuacji wyczerpująca ocena charakteru projektu wymaga uwzględnienia wielu aspektów, często wiążących się ze specjalistyczną wiedzą z zakresu prawa oraz finansów. Nie można więc uznać, iż przeciętny konsument będzie w stanie sam, w pełny sposób, ocenić specyfikę przedmiotowej inwestycji. Trudno wymagać, aby przeciętny konsument - którym niekoniecznie będzie osoba mająca na co dzień styczność z zagadnieniami prawno-ekonomicznymi - posiadała wyczerpującą wiedzę dotyczącą cech stosunku wekslowego, sposobu dochodzenia roszczeń z weksla, specyfiki działalności leasingowej oraz faktoringowej, a także skutków wyłączenia stosowanego przez Spółkę papieru wartościowego spod definicji „instrumentu finansowego”.

Praktyka z pkt I sentencji decyzji: nieuczciwa praktyka rynkowa z art. 4 ust. 1 upnpr

Praktyka określona w pkt I sentencji niniejszej decyzji dotyczy posługiwania się przez Spółkę w stosunkach z konsumentami wekslem w sposób naruszający dobry obyczaj pozyskiwania kapitału na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej z wykorzystaniem papierów wartościowych do tego celu przeznaczonych, co może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przez podjęcie decyzji o przekazaniu BREWE Leasing Sp. z o. o. środków pieniężnych, które wykorzystywane są przez Spółkę do prowadzenia działalności leasingowej i faktoringowej, co skutkuje przeniesieniem na konsumentów ryzyka finansowego takiej działalności.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 upnpr praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób

¹⁴ Wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 maja 2017 r., sygn.. akt XVII AmA 160/14.

zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

Przepis ten określa dwie przesłanki, których łączne spełnienie kwalifikuje praktykę rynkową jako nieuczciwą. Praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest: sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

Naruszenie dobrego obyczaju

Wykładnia pojęcia dobrych obyczajów, użytego w upnpr, powinna być dokonywana w świetle brzmienia i celów dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U.UE.L.2005.149.22) - dalej: dyrektywa 2005/29/WE) oraz zastosowanego tam pojęcia staranności zawodowej.

Jak wskazał Sąd Najwyższy „polski ustawodawca implementując dyrektywę postanowił odejść od literalnego brzmienia art. 5 ust. 1 dyrektywy zastępując przesłankę staranności zawodowej klauzulą dobrych obyczajów. Nie są to zaś pojęcia tożsame. Zgodnie z art. 2h dyrektywy, staranność zawodowa oznacza standard dotyczący szczególnej wiedzy i staranności, których można w racjonalny sposób oczekiwać od przedsiębiorcy w jego relacjach z konsumentami, zgodnie z uczciwymi praktykami rynkowymi lub ogólną zasadą dobrej wiary w zakresie jego działalności. (...) Z uregulowania tego wynika, że mierniki słusznościowe, takie jak dobra wiara lub dobry obyczaj, mają pełnić służebną, uzupełniającą funkcję przy wypełnianiu konkretną treścią tego kluczowego dla całej regulacji dyrektywy pojęcia. Na treść pojęcia staranność zawodowa składają się przede wszystkim w miarę precyzyjnie określone kryteria wewnątrzprawne, tj. konkretne co do wiedzy i sposobów jej przekazywania konsumentom wymagania wynikające z komentowanej dyrektywy oraz innych aktów prawa wtórnego transponowane do porządków krajowych. Natomiast dobre obyczaje, o których stanowi art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r., należy traktować jako normy moralne i zwyczajowe, jakimi przedsiębiorca powinien kierować się w swojej działalności gospodarczej. W relacjach z konsumentami naruszenie dobrych obyczajów następuje na skutek nierzetelnych lub nieuczciwych zachowań przedsiębiorców odbiegających od powszechnie przyjmowanych zasad. Przeciętny konsument może oczekiwać od przedsiębiorcy działania profesjonalnego, zgodnego z prawem i powszechnie stosowanymi standardami.”¹⁵

Dobre obyczaje to więc uczciwe zasady postępowania i ustalone zwyczaje w ujęciu etyczno-moralnym, a na ich treść składają się elementy etyczne i socjologiczne kształtowane przez oceny moralne i społeczne stanowiące uzupełnienie porządku prawnego. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące niewiedzę, brak doświadczenia drugiej osoby, czy naruszenie równorzędności stron stosunku. Chodzi więc o działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od standardów postępowania. W tym miejscu wskazać należy, że klauzula generalna „dobrych obyczajów” stosowana do sposobu wykonywania działalności gospodarczej uzupełniona będzie m.in. o zasadę „uczciwości kupieckiej”. W myśl interpretacji tego pojęcia obecnej w literaturze, „uczciwość kupiecka” stanowi pewne oblicze uczciwości w ogólnym tego słowa znaczeniu, gdyż dotyczy zachowań podejmowanych w obrocie gospodarczym. Zastosowanie klauzuli dobrych obyczajów oraz zasady uczciwości kupieckiej, a także wymogu ich poszanowania w wykonywaniu działalności gospodarczej stanowi kryterium warunkujące wykonywanie działalności profesjonalnej oraz w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym. Wobec

¹⁵ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2015 r. sygn. III SK 24/14

powyższego jako „dobre obyczaje kupieckie” należy uznać normy pozaprawne, które wykształciły się w obrocie gospodarczym i wyznaczają standard uczciwego zachowania przedsiębiorcy przez odwołanie się do wartości i zachowań powszechnie respektowanych przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Zastosowana w upnpr klauzula generalna oznacza więc podporządkowanie praktyk rynkowych polskich przedsiębiorców istniejącej powszechnie oraz wielokrotnie w doktrynie i orzecznictwie omawianej zasadzie, w której kryje się zarówno szczególna umiejętność, staranność zawodowa, uczciwość działania, jak i dobra wiara.¹⁶

Uwarunkowania prawne weksli

Omawiając praktykę stosowaną przez Spółkę, w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na charakter prawny weksla i zasady jego stosowania w obiegu gospodarczym.

Weksel jest papierem wartościowym o cechach ściśle określonych przez Prawo wekslowe, stanowiącym bezwarunkowe zobowiązanie zapłaty osób podpisanych na dokumencie. Oparte na nim zobowiązanie polega na przyrzeczeniu zapłaty przez Wystawcę weksla wierzycielowi, (Remitentowi) określonej sumy pieniężnej - Sumy wekslowej. Nie jest możliwe powstanie wiarygodności wekslowej bez formalnie prawidłowego dokumentu weksla.

Weksel stanowi jedną z najstarszych form przenoszenia praw majątkowych. Służy on przede wszystkim zabezpieczeniu należności oraz ułatwieniu wierzycielom dochodzenia swoich roszczeń przed sądem. Poprzez swoją właściwość w obrocie gospodarczym wypełnia charakterystyczne tylko dla niego funkcje, tj.: obiegową, kredytową i gwarancyjną. Podstawą prawną jego stosowania w obrocie gospodarczym jest Prawo wekslowe. Zgodnie z nią, w obrocie gospodarczym, dopuszcza się możliwość stosowania weksla własnego oraz weksla trasowanego.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Weksle Spółki (KWIT-y Dochodowe) wystawiane są z określoną sumą wekslową, podlegającą zapłacie we wskazanym miejscu i czasie.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Omawiając praktykę z pkt I niniejszej decyzji, należy przede wszystkim zwrócić uwagę na charakter zobowiązania wekslowego, które musi zawsze wiązać się z istnieniem podstawy prawnej (causa, dla której został wystawiony). Zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, jednak w momencie powstania stosunku wekslowego, musi

¹⁶ A. Olejniczak [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, t. 3: Zobowiązania. Część ogólna, red. A. Kidyba, Warszawa 2010, s. 222

istnieć także stosunek będący przyczyną wystawienia weksla tj. stosunek podstawowy. Nie może go stanowić sama umowa sprzedaży weksla. Związane to jest z zasadniczą funkcją weksla, czyli stanowieniem gwarancji zapłaty zaciągniętego przez wystawcę długu, bowiem „czynność polegająca na wydaniu wierzycielowi weksla stwarza domniemanie istnienia wiarygodności w wysokości sumy wekslowej”.¹⁷ Weksel, jako papier wartościowy może bowiem być przedmiotem obrotu dopiero w chwili, gdy przez jego wypełnienie inkorporowane są w nim oświadczenia woli osób zaciągających zobowiązanie wekslowe. Jeżeli weksel wydaje jego wystawca czyni to w celu uzyskania lub zabezpieczenia długu, który zaciąga lub zaciągnął. Ma to miejsce również w niniejszej sprawie, bowiem w przypadku przedsięwzięcia organizowanego przez Spółkę weksel stosowany jest w ramach funkcji gwarancyjnej. Charakter sprawy jednoznacznie zaś wskazuje, iż w tym przypadku podstawowy stosunek prawny zawiązywany pomiędzy konsumentem a Spółką przybiera postać umowy pożyczki. Konsument przekazując swoje środki Spółce otrzymuje w zamian weksel, który zabezpiecza zapłatę zaciągniętego przez Przedsiębiorcę długu.

Formalnego wyrazu zawieranej umowy pożyczki poszukiwać należy w Regulaminie. Wynika z niego, że w ramach umowy pożyczki konsument przenosi na Przedsiębiorcę własność określonej ilości pieniędzy, a ten zobowiązuje się ją zwrócić z oprocentowaniem („dyskontem”) w kwocie równej „sumie wekslowej”, to jest kwocie, na którą opiewa weksel. Zatem w opisywanym przedsięwzięciu konsumenci stają się pożyczkodawcami Spółki. Weksle wykorzystywane są zatem przez BREWE dla pozyskania środków pieniężnych w celu finansowania prowadzonej działalności gospodarczej. Dzieje się tak przy tym na skutek wykorzystania przez BREWE weksla w sposób niezgodny z jego funkcją gospodarczą, która nie powinna sprowadzać się do imitowania funkcji inwestycyjnej po stronie konsumentów. W efekcie, pozyskiwanie przez Spółkę środków pieniężnych następuje przy przerzuceniu na konsumentów ryzyka kredytowego - co do zasady zarezerwowanego dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, w szczególności banków. Opisany mechanizm powoduje, że na Spółce nie ciąży przy tym obowiązki, które obowiązują w przypadku pozyskiwania przez przedsiębiorców kapitału od konsumentów poprzez narzędzia wystandaryzowane, dostosowane prawnie i ekonomicznie do takiej roli.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Ten sam dynamiczny rozwój gospodarczy z drugiej strony determinuje potrzebę wprowadzania rozwiązań zapobiegających możliwym zakłóceniom na rynku, a także zapewniających niezbędną ochronę jego uczestnikom. Ta dotyczyć będzie zwłaszcza nieprofesjonalnych uczestników rynku, niedysponujących wystarczającą wiedzą na temat poszczególnych narzędzi inwestycyjnych.

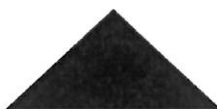
Bezsprzeczny jest fakt, iż obecne otoczenie makro- i mikroekonomiczne powoduje, że każdy inwestycyjny proces gospodarczy (nakierunkowany na rozwój przedsiębiorstwa) cechuje jego wysoka kapitałochłonność. Podmioty gospodarcze chcące zwiększać skalę działalności często nie są w stanie finansować ich wyłącznie z kapitałów własnych. W takim przypadku mogą skorzystać z różnorodnych form zewnętrznego finansowania, w tym z kapitału gromadzonego

¹⁷ uchwała 7 sędziów SN mająca moc zasady prawnej z 7 I 1967 r., sygn. akt: III CZP 19/66; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 lutego 2016 roku sygn. akt: I ACa 947/15;

przez inwestorów, przy tym również, konsumentów. Jak już podkreślano, każdy przedsiębiorca, w relacjach z konsumentami, powinien jednak postępować w sposób rzetelny i profesjonalny, z poszanowaniem powszechnie przyjmowanych zasad. W ocenie Prezesa Urzędu, przeciętny konsument zawsze będzie domniemywał, iż przedsiębiorca, jako jego partner biznesowy, traktuje go w sposób równorzędny, niewykorzystujący swojej pozycji jako profesjonalisty. Będzie on także oczekiwać od przedsiębiorcy działania uczciwego, z zachowaniem powszechnie stosowanych standardów. W przypadku działalności Spółki mamy natomiast do czynienia z działaniem odbiegającym w sposób zdecydowany od powyższych standardów. W ocenie Prezesa Urzędu, proces pozyskiwania od konsumentów środków potrzebnych do prowadzenia i rozwoju przedsiębiorstwa powinien być realizowany w oparciu o narzędzia ukonstytuowane do takiego celu, dostępne w ramach rynku kapitałowego. Jest to szczególnie istotne ze względu na fakt, że wraz ze wspomnianym rozwojem rynku zwiększa się odsetek nieprofesjonalnych uczestników rynku finansowego, zasilających rynek swoim kapitałem. W związku z tym niezwykle ważne jest, aby przedsiębiorcy korzystający z kapitału dostarczanego przez tego typu inwestorów - konsumentów - korzystali z instrumentów zapewniających równe warunki dwóm stronom stosunku gospodarczego.

W tym kontekście istotne jest, że zarówno prawo wspólnotowe, jak i krajowe gwarantują rozwiązania, które w sposób systemowy porządkują sposób pozyskiwania kapitału. Rozwiązania takie zawarte zostały w uoif, regulującej zasady, tryb i warunki podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie obrotu instrumentami finansowymi, prawa i obowiązki podmiotów uczestniczących w tym obrocie oraz wykonywanie nadzoru w tym zakresie (art. 1 ust. 1 uoif). Normy uoif, w sposób systemowy, porządkują sposoby pozyskiwania kapitału, co przy tym szczególnie istotne, odbywa się przy zapewnieniu odpowiedniej ochrony zarówno inwestorowi, jak i korzystającemu z kapitału, wraz z zaznaczeniem ram prowadzenia działalności na szeroko pojętym rynku kapitałowym. Wskazać tu należy, że zgodnie z art. 2 ust. 1 uoif, instrumentami finansowymi w rozumieniu ustawy są:

- 1) papiery wartościowe;
- 2) niebędące papierami wartościowymi:
 - a) tytuły uczestnictwa w instytucjach wspólnego inwestowania,
 - b) instrumenty rynku pieniężnego,
 - c) opcje, kontrakty terminowe, swapy, umowy forward na stopę procentową, inne instrumenty pochodne, których instrumentem bazowym jest papier wartościowy, waluta, stopa procentowa, wskaźnik rentowności, uprawnienie do emisji lub inny instrument pochodny, indeks finansowy lub wskaźnik finansowy, które są wykonywane przez dostawę lub rozliczenie pieniężne, z wyłączeniem instrumentów pochodnych, o których mowa w art. 10 rozporządzenia 2017/565,
 - d) opcje, kontrakty terminowe, swapy, umowy forward na stopę procentową oraz inne instrumenty pochodne, których instrumentem bazowym jest towar i które są wykonywane przez rozliczenie pieniężne lub mogą być wykonane przez rozliczenie pieniężne według wyboru jednej ze stron,
 - e) opcje, kontrakty terminowe, swapy oraz inne instrumenty pochodne, których instrumentem bazowym jest towar i które mogą być wykonane przez dostawę, pod warunkiem że są dopuszczone do obrotu w systemie obrotu instrumentami finansowymi, z wyłączeniem produktów energetycznych będących przedmiotem obrotu hurtowego na OTF, które muszą być wykonywane przez dostawę,
 - f) niedopuszczone do obrotu w systemie obrotu instrumentami finansowymi opcje, kontrakty terminowe, swapy, umowy forward oraz inne instrumenty pochodne, których instrumentem bazowym jest towar i które mogą być wykonane przez dostawę, a które nie są przeznaczone do celów handlowych i wykazują właściwości innych pochodnych instrumentów finansowych,

- g) instrumenty pochodne dotyczące przenoszenia ryzyka kredytowego,
- h) kontrakty na różnicę,
- i) opcje, kontrakty terminowe, swapy, umowy forward dotyczące stóp procentowych oraz inne instrumenty pochodne odnoszące się do zmian klimatycznych, stawek frachtowych oraz stawek inflacji lub innych oficjalnych danych statystycznych, które są wykonywane przez rozliczenie pieniężne albo mogą być wykonane przez rozliczenie pieniężne według wyboru jednej ze stron, a także instrumenty pochodne, o których mowa w art. 8 rozporządzenia 2017/565 i inne, które wykazują właściwości innych pochodnych instrumentów finansowych,
- j) uprawnienia do emisji.

Zgodnie zaś z art. 1 ust. 2 tej ustawy, przepisów uoif nie stosuje się do weksli i czeków w rozumieniu przepisów prawa wekslowego i czekowego. Jak wynika zatem z powyższego, regulacja uoif - wbrew twierdzeniom Przedsiębiorcy - nie obejmuje pozyskiwania kapitału za pomocą weksla. Na gruncie polskiego porządku prawnego weksla nie można bowiem kwalifikować jako instrumentu finansowego, a obrót nim nie podlega uregulowaniom zawartym w uop oraz uoif. W konsekwencji także oferty KWIT-ów Dochodowych nie można traktować, jako inwestycji podlegającej reżimowi przepisów uoif. W toku postępowania Spółka podniosła przy tym zarzut, iż chybione są twierdzenia Prezesa Urzędu w tym zakresie. W ocenie Przedsiębiorcy teza taka jest nietrafiona, gdyż uoif nie zawiera definicji pojęcia inwestycji. Odnosząc się do powyższego warto podkreślić, że zasadniczym celem regulacji zawartej w uoif jest systematyzacja akcji pozyskiwania kapitału poprzez określenie m. in. zasad i warunków obrotu instrumentami finansowymi, praw i obowiązków podmiotów biorących udział w zawieranych transakcjach, a także zasad nadzoru nad jego prawidłowym przebiegiem. Wobec tego, zasadnicza część wskazywanej regulacji ustanawia zasady przeznaczania przez „inwestorów” swoich środków, chcących uzyskać zysk z obrotu na rynku kapitałowym. Zgodnie z definicją zawartą w Słowniku Języka Polskiego, jako inwestycję należy rozumieć „*przeznaczenie środków finansowych na powiększenie lub odtworzenie zasobów majątkowych*”¹⁸. Ustalenia Prezesa Urzędu prowadzą zatem do wniosku, iż przedsięwzięcia organizowanego przez Przedsiębiorcę nie można uznać jako inwestycji w rozumieniu przepisów uoif, bowiem przedmiotem obrotu nie są instrumenty finansowe, a proces inwestycyjny nie odbywa się na zasadach określanych przez ww. regulację.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

W tym kontekście istotne jest podkreślenie obowiązków, w szczególności informacyjnych, ciążących na uczestnikach rynku kapitałowego w zakresie emisji oraz obrotu instrumentami finansowymi, nakładanych zarówno przez prawo wspólnotowe jak i krajowe.

W przypadku firm inwestycyjnych jednym z ich podstawowych obowiązków jest podejmowanie działań mających na celu zwiększenie ochrony klientów indywidualnych. Warunki ogólne przekazywanych informacji określa art. 27 dyrektywy Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzająca środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz. Urz. UE L:241/26 z dnia 02/09/2006; dalej: dyrektywa 2006/73/WE).

Wskazuje ona, że informacje przekazywane przez przedsiębiorstwa inwestycyjne nie mogą podkreślać korzyści bez wskazania potencjalnych zagrożeń, a także mają być przedstawione

¹⁸ Słownik Języka Polskiego <https://sjp.pwn.pl/slowniki/inwestycja.html>

w sposób zrozumiały dla przeciętnego przedstawiciela grupy, do której są adresowane, nie powinny ukrywać, umniejszać żadnych istotnych elementów. Przepisy te nakładają także obowiązek oceny, czy dana usługa inwestycyjna lub instrumenty finansowe mają adekwatny charakter dla określonego klienta. W tym miejscu przywołać należy MiFID2, a także Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (EU) nr 648/2012 (L 173/84, Rozporządzenie MiFIR), które łącznie stanowią wspólnotowe ramy prawne wzmacniające bezpieczeństwo inwestorów oraz odpowiedzialność uczestników obrotu na rynku kapitałowym w obszarze informacji i kontroli ryzyka występującego w związku z obrotem instrumentami finansowymi. MiFID2 oraz MiFIR określają wymogi mające zastosowanie do firm inwestycyjnych, rynków regulowanych, dostawców usług w zakresie udostępniania informacji oraz firm z państw trzecich świadczących usługi inwestycyjne lub prowadzące działalność inwestycyjną w Unii Europejskiej. Przepisy te wskazują m. in. korzystanie ze swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, warunki działalności firm inwestycyjnych w celu zapewnienia ochrony inwestorów. Celem wydania Dyrektywy MiFID2 i Rozporządzenia MiFIR było wzmocnienie zaufania inwestorów, zmniejszenie ryzyka zakłóceń na rynku a także zapewnienia równych warunków działania dla uczestników rynku, zwiększenia przejrzystości rynku dla jego uczestników, wzmocnienia przejrzystości wobec organów regulacyjnych oraz ich uprawnień w głównych obszarach oraz zwiększenia ochrony inwestorów ograniczając nadmierną skłonność do podejmowania ryzyka lub braku kontroli ze strony firm inwestycyjnych oraz operatorów rynku.¹⁹

Wyszczególnione powyżej przepisy w 2018 roku zostały zaimplementowane do polskiego porządku prawnego, w postaci ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1983; dalej: uop). Regulacja ta, wraz z przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz.U. z 2022 r. poz. 837; dalej: unrk), stanowi dopełnienie norm uoif. Ww. przepisy tworzą w ten sposób swoistą konstytucję rynku kapitałowego. Normy wymienionych aktów prawnych wzajemnie się uzupełniają, dzięki czemu regulacja obrotu instrumentami finansowymi ma charakter kompleksowy.

Wskazać należy, że uop stanowi uzupełnienie trzonu regulacyjnego rynku kapitałowego, który definiuje uoif, określając przy tym m. in.: zasady i warunki dokonywania oferty publicznej papierów wartościowych, prowadzenia subskrypcji lub sprzedaży tych papierów wartościowych oraz ubiegania się o dopuszczenie i wprowadzenie papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych do obrotu na rynku regulowanym oraz obowiązki emitentów papierów wartościowych i innych podmiotów uczestniczących w obrocie tymi papierami wartościowymi lub innymi instrumentami finansowymi. Nakreślona prawnie organizacja rynku kapitałowego zapewnia dostęp do kapitału przy równorzędnej ochronie interesu inwestorów, w tym konsumentów poprzez jego nadzór, a także dostęp do informacji o emitencie oferowanego instrumentu.

W art. 3 pkt 1a uop nakreśla próg ilościowy dzielący rynek publiczny od prywatnego. W związku z tym ofertą publiczną papierów wartościowych jest oferta, która została skierowana do liczby osób przekraczającej 149.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Emitent, jako podmiot wprowadzający określony papier wartościowy do obiegu, podlega bowiem określonym obowiązkom, nałożonym przepisami uop oraz Rozporządzenia Ministra Finansów

¹⁹ Por. uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw, Druk sejmowy X kadencji, Nr 2191, s. 3-4

z dnia 29 marca 2018 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim (Dz.U. 2018 poz. 757, dalej: Rozporządzenie MF). Zgodnie z art. 56 uop, emitenci muszą spełnić obowiązki informacyjne polegające na przekazywaniu do Komisji Nadzoru Finansowego, a także podmiotu organizującego rynek oraz do publicznej wiadomości, raportów bieżących i okresowych zawierających informacje odzwierciedlające specyfikę opisywanej sytuacji, które sporządzane są w sposób prawdziwy, rzetelny i kompletny. Co istotne, także w przypadku gdyby twierdzenia Spółki odnośnie do weksla stanowiącego rzekomo instrument finansowy były trafne, Spółka podlegałaby takiemu obowiązkowi. Jednak poprzez zastosowanie weksla własnego - służącego pozyskiwaniu kapitału - obowiązek ten Spółki nie dotyczy. Gdyby Spółka wykorzystywała instrumenty finansowe, to ze względu na charakter i skalę organizowanego przedsięwzięcia, w szczególności liczbę konsumentów angażujących swój kapitał, ponosiłaby również obowiązek ustanowienia szerokiej gamy zabezpieczeń w celu eliminacji ryzyka poniesienia przez inwestorów strat finansowych nałożonego przepisami uop. Raporty takie winny zawierać informacje dotyczące: rejestracji lub odmowy rejestracji przez sąd zmiany statutu emitenta; zmianie praw z papierów wartościowych emitenta; wypowiedzeniu lub rozwiązaniu przez emitenta lub przez firmę audytorską umowy o badanie lub przegląd sprawozdań finansowych lub skonsolidowanych sprawozdań finansowych; odwołaniu lub rezygnacji osoby zarządzającej lub nadzorującej albo powzięciu przez emitenta informacji o decyzji osoby zarządzającej lub nadzorującej o rezygnacji z ubiegania się o wybór w następnej kadencji; powołaniu osoby zarządzającej lub nadzorującej; umieszczeniu wpisu dotyczącego przedsięwzięcia emitenta w dziale 4 rejestru przedsiębiorców, o którym mowa w ustawie o KRS; wydaniu dokumentów akcji w ramach warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego emitenta; zmianie adresu siedziby emitenta lub adresu jego strony internetowej; zamieszczeniu na stronie internetowej emitenta oświadczenia grupy kapitałowej na temat informacji niefinansowych lub sprawozdania grupy kapitałowej na temat informacji niefinansowych, sporządzonych przez jednostkę dominującą wyższego szczebla. Wymienione wyżej obowiązki nałożone przez ustawodawcę na emitentów instrumentów finansowych dostarczają zainteresowanym inwestorom w sposób obiektywny i rzetelny informacji dotyczących całej inwestycji oraz emitenta, co może przełożyć się na obiektywną i pełną ocenę szans i zagrożeń przedsięwzięcia.

W zakresie obowiązków uczestników obrotu instrumentami finansowymi istotne jest także zwrócenie uwagi na kwestie kompetencji poszczególnych uczestników rynku kapitałowego, jakimi są firmy inwestycyjne oraz emitenci instrumentów finansowych poprzez uwypuklenie ich obowiązków odnośnie do kontroli ryzyka i podejmowania działań zmierzających do zabezpieczenia interesów inwestorów. Wspomniane zabezpieczenia dotyczą przede wszystkim odpowiedniego poziomu informacji kierowanych do inwestorów oraz ustanowienia zabezpieczenia finansowego na wypadek braku płynności emitenta lub firmy inwestycyjnej. Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (dalej: Dyrektywa 97/9/WE) nałożyła na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia tego rodzaju instytucji, która będzie chronić inwestorów w przypadku gdy „właściwe władze stwierdziły że, ich zdaniem, przedsiębiorstwo inwestycyjne w danym momencie, z powodów ściśle związanych ze swoją sytuacją finansową, nie jest w stanie wypełnić swoich zobowiązań wynikających z roszczeń inwestorów i nie ma możliwości ich wypełnienia w najbliższym czasie.” (art. 2 ust 2 tiret 1 ww. Dyrektywy). Przepis Dyrektywy 97/9/WE został zaimplementowany przez polskiego ustawodawcę do krajowego porządku prawnego, co ma swój wyraz w Dziale IV uoif. Przywołać tu należy art. 133 oraz art. 135 uoif, które nakładają na podmioty zajmujące się obrotem instrumentami finansowymi obowiązek uczestniczenia w systemie rekompensat. System ten jest tworzony oraz prowadzony przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. (dalej: Krajowy Depozyt) w celu gromadzenia środków na wypłaty rekompensat inwestorom w przypadku zaistnienia negatywnych okoliczności mogących doprowadzić do

wysokiego zagrożenia utraty przez nich środków. Pula funduszy, którymi dysponuje Krajowy Depozyt w ramach systemu rekompensat jest uzależniona od stanu środków na rachunkach inwestorów. Zgodzić się przy tym należy ze stanowiskiem Spółki, iż celem rekompensat nie jest ochrona konsumenta przed ryzykiem poniesienia straty, czy też rekompensata za wahania cen rynkowych, bowiem wynika to wprost z art. 133 uoif. System rekompensat nie służy ochronie inwestorów przed ryzykiem związanym z czynnościami inwestycyjnymi. Ewentualne rekompensaty będą przysługiwały tylko w przypadkach trzech zdarzeń wskazanych przez ustawę:

1. ogłoszenia upadłości lub otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego domu maklerskiego lub
2. prawomocnego oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości ze względu na to, że majątek tego domu maklerskiego nie wystarcza lub jedynie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania lub
3. stwierdzenia przez Komisję, że dom maklerski nie jest w stanie, z powodów ściśle związanych z sytuacją finansową, wykonać ciężących na nim zobowiązań wynikających z roszczeń inwestorów i nie jest możliwe ich wykonanie w najbliższym czasie.

Jak podkreśla się w literaturze, korzystanie z systemu rekompensat inwestorskich nie będzie formą odszkodowania za błędne ekonomicznie decyzje inwestycyjne (np. w przypadku świadczenia usług zarządzania portfelem), wadliwe doradztwo firmy inwestycyjnej, sprzedaż nieadekwatnych instrumentów. System nie będzie pokrywać także strat klienta związanych z ponoszonym przez niego ryzykiem inwestycyjnym²⁰. Jednak system ten chroni inwestorów, gdy grozi im utrata środków pieniężnych i instrumentów finansowych z powodu upadłości lub niewypłacalności maklera.

W kontekście praktyki opisanej w pkt I sentencji niniejszej decyzji należy zauważyć, że ze względu na charakterystykę papieru wartościowego (wyłączenie spod regulacji instrumentów finansowych) Spółka unika odpowiedzialności nakładanej przez przepisy krajowe oraz unijne, w tym obowiązkowego obowiązku informacyjnego oraz obowiązku zabezpieczenia działalności inwestorów.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Przypomnieć także należy, że organizując kwestionowane przedsięwzięcie - wyłączone spod wskazanych wyżej regulacji - Spółka nie podlega obowiązkom nakładanym przez prawo unijne, jak i krajowe. Nie jest zobowiązana do ustanowienia choćby podstawowych zabezpieczeń, jakie muszą czynić firmy inwestycyjne, ani też wypełniania obowiązku informacyjnego, do czego zobligowani są emitenci instrumentów finansowych. To zaś powoduje, że nie uczestniczy w systemie rekompensat organizowanym przez Krajowy

²⁰ Obrót instrumentami finansowymi, Art. 133 SPH T. 4 red. Stec 2016, wyd. 1

Depozyt.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Jak podkreśla się w literaturze, podstawowym celem systemu regulacji rynku kapitałowego jest ochrona inwestora, w tym ochrona inwestora detalicznego - najczęściej konsumenta. Cel ten pozostaje w ścisłym związku z dążeniem do stworzenia optymalnych warunków dla alokacji zasobów za pośrednictwem rynku instrumentów finansowych. Inwestor chroniony jest przed tymi czynnikami, które mogą spowodować wadliwość procesu podejmowania przez niego decyzji inwestycyjnych. Tradycyjnie jako takie czynniki wymienia się brak informacji potrzebnych do właściwej oceny wartości potencjalnej inwestycji oraz brak możliwości weryfikacji dostępnych informacji dotyczących potencjalnych inwestycji. W związku z tym niezbędne jest wyeliminowanie fałszywych informacji oraz jakichkolwiek innych zakłóceń w procesie prawidłowej oceny zrealizowanych oraz planowanych przedsięwzięć inwestycyjnych. Taki model ochrony inwestora kładzie nacisk na racjonalność procesu podejmowania decyzji inwestycyjnych. Wskazuje się przy tym, że najczęstszym źródłem podejmowania błędnych decyzji inwestycyjnych jest brak dostępu do obiektywnych przesłanek lub ich zafaszowania. Usunięcie deficytu informacji ma zatem stworzyć warunki do racjonalnego podjęcia efektywnej decyzji inwestycyjnej²¹.

Powyższe rozważania dotyczą rynku regulowanego, który w ocenie Prezesa Urzędu zapewnia uczestnikom powszechny i równy dostęp do informacji rynkowej w tym samym czasie w zakresie ofert nabycia i zbycia instrumentów finansowych, oraz jednakowe warunki nabywania i zbywania tych instrumentów, zorganizowany i podlegający nadzorowi właściwego organu. Nie ulega przy tym wątpliwości, że przedsiębiorca - chcąc pozyskać kapitał - nie musi korzystać z obszaru rynku regulowanego. Regulacje stwarzają możliwość obrotu poza nim, choćby w ramach Alternatywnego Systemu Obrotu prowadzonego przez firmę inwestycyjną. Zgodnie z art. 3 pkt 2 uoif Alternatywny System Obrotu (dalej: ASO) to wielostronny system kojarzący oferty kupna i sprzedaży instrumentów finansowych w taki sposób, że do zawarcia transakcji dochodzi w ramach tego systemu, zgodnie z określonymi zasadami oraz w sposób niemający charakteru uznaniowego. Jednak mimo, iż ASO nie stanowi rynku regulowanego w rozumieniu przepisów uoif, to podlega nadzorowi KNF, a także obowiązkowi rejestracji i rozliczenia instrumentów, które stanowią przedmiot obrotu na rynku organizowanym składanych do Krajowego Depozytu. Dodatkowo, zgodnie z uoif firma inwestycyjna prowadząca ASO jest zobowiązana do ustanowienia przejrzystych zasad dotyczących kryteriów ustalania instrumentów finansowych, które mogą być przedmiotem obrotu w ramach danego systemu; stosowania przejrzystych zasad rzetelnego i prawidłowego obrotu oraz obiektywnych kryteriów skutecznej realizacji zleceń; posiadania mechanizmów zapewniających należyte zarządzanie procesami technicznymi, w tym skuteczne procedury awaryjne umożliwiające zarządzanie ryzykiem zakłócenia funkcjonowania systemu (art. 78 uoif).

Przedstawione powyżej rozwiązania regulacyjne nakładające na uczestników transakcji na rynku kapitałowym obowiązki w postaci: przedstawiania pełnych informacji odnośnie do oferowanych walorów, podejmowania działań mających na celu minimalizację ryzyka, a także ustanawiające system rekompensat, prowadzą do kompleksowego zabezpieczenia interesów konsumentów na rynku kapitałowym. Pozyskiwanie takich środków powinno odbywać się w sposób ustandaryzowany, z uwzględnieniem zasady równorzędności stron. Wskazać tu należy, że właściwym obszarem do tego typu przedsięwzięć gospodarczych jest rynek kapitałowy, który z jednej strony zapewnia emitentom możliwość pozyskania kapitału obcego na warunkach, które w największym stopniu dopasowane są do ich potrzeb, z drugiej zapewnia ochronę inwestora w szczególności przed tymi czynnikami, które mogą

²¹ SPH T. 4, red. Stec/Spyra

spowodować wadliwość procesu podejmowania przez niego decyzji inwestycyjnych, zapewniając mu możliwość uzyskania pełnych informacji potrzebnych do właściwej oceny wartości potencjalnej inwestycji. Nałożone przez prawo wspólnotowe oraz krajowe obowiązki wobec uczestników rynku instrumentów finansowych (regulowanego i nieregulowanego) zapewniają prawne bezpieczeństwo lokowania swojego kapitału w oferowane przez emitentów przedsięwzięcie. Zapewniony poziom bezpieczeństwa - w ocenie Prezesa Urzędu - ma duży wpływ na podejmowane przez inwestorów, w tym także konsumentów decyzji inwestycyjnych. Bez tego niemożliwe byłoby stworzenie miejsca pozyskiwania kapitału, który pozwala na działanie tak wielu podmiotów z zagwarantowaniem ochrony ich interesów, co w rezultacie przekłada się na rozwój przedsiębiorstw, a także całego rynku finansowego. Przy tym, należy zdecydowanie zaznaczyć, iż wspomnianego bezpieczeństwa nie można utożsamiać z definicją *stricte* ekonomiczną. Lokowanie kapitału poprzez instrumenty finansowe nie zagwarantuje inwestorowi, co najmniej, jego zwrotu. Jednak tego typu instrumenty inwestycyjne zrównują prawa i obowiązki stron stosunku, a przy tym powodują współmierne ponoszenie ryzyka działalności emitenta, przez strony stosunku inwestycyjnego. **Fakt braku objęcia weksla pojęciem instrumentu finansowego należy zatem poczytywać jako wskazanie, iż nie spełnia on kryteriów środka inwestycyjnego, a w związku z tym nie jest w stanie zapewnić bezpieczeństwa dwóm stronom stosunku, tak jak ma to miejsce w przypadku instrumentów finansowych.** Co w tym kontekście istotne, przyjęty przez Spółkę model finansowania oparty na wekslu własnym, powoduje, że przedmiot obrotu nie podlega pod nadzór organów państwa, który ma miejsce w przypadku podmiotów rynku kapitałowego. Wskazać także trzeba, że w świetle MIFiD2, państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić, aby właściwe organy monitorowały działalność firm inwestycyjnych w celu dokonania oceny zgodności ich działalności z warunkami prowadzenia działalności przewidzianymi we wskazanych przepisach (art. 22 MIFiD2). Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1400 ze zm.; dalej: unrk) organem nadzoru nad rynkiem kapitałowym oraz rynkiem instrumentów finansowych jest Komisja Nadzoru Finansowego (dalej: KNF). Zgodnie z przepisami unrk nadzorowi KNF podlegają podmioty prowadzące działalność na rynku kapitałowym, w także firmy inwestycyjne oraz emitenci dokonujący oferty publicznej i emitenci papierów wartościowych podlegających obrotowi na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu. **Ustalając zatem obecny model finansowania swojej działalności w ocenianym kształcie należy stwierdzić, że Przedsiębiorca, odchodzi od jakiegokolwiek systematycznego nadzoru sprawowanego przez organy państwa.**

Podkreślić tu również trzeba, że kształt oferty zdaje się być łudząco podobny do instrumentów finansowych, w szczególności obligacji korporacyjnych (emitowanych przez Spółkę w przeszłości). Wskazuje na to choćby treść strony internetowej Spółki, gdzie wskazuje się zbliżony charakter weksla i obligacji, wskazując „*są to funkcjonalnie instrumenty podobne - o charakterze dłużnym, wypłacające kupony*”. Ponadto, na stronie internetowej Przedsiębiorcy podkreśla się, iż różnica opiera się wyłącznie o inne regulacje prawne („*jest to po prostu inny papier wartościowy, tworzony w oparciu o inne regulacje prawne*”). Powyższe wprost świadczy, iż Spółka oferując swój produkt może powodować u przeciętnego konsumenta złudne wrażenie pokrewności wskazanych papierów wartościowych, w szczególności co do ich charakteru inwestycyjnego. Publikowane sformułowania mogą dawać konsumentowi do zrozumienia, iż różnica między wekslem własnym a obligacją korporacyjną sprowadza się wyłącznie do odmiennej podstawy prawnej wprowadzania danego papieru wartościowego do obrotu gospodarczego. Brak jest podstaw, aby takowe porównanie zastosować. Weksel nie jest bowiem instrumentem finansowym, zaś przedsięwzięcie pn. KWIT-y Dochodowe nie jest oferowane na rynku ustrukturyzowanym, regulowanym przepisami prawa, dzięki którym istnieją jakiegokolwiek mechanizmy zabezpieczające interesy inwestora. Warto zwrócić uwagę, że w przeciwieństwie do weksli, obligacje - jako instrument finansowy - podlegają reżimowi uoif. Ponadto, ustawodawca

dokonał ścisłego określenia zasad emisji, zbywania, nabywania i wykupu tego typu instrumentów finansowych poprzez wprowadzenie do porządku prawnego ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. obligacjach (Dz.U. z 2020 r. poz. 1208). Dodatkowo, obligacje - w przypadku emisji publicznej - podlegają także przepisom uop. W przypadku weksli własnych, stosunek zachodzący pomiędzy wystawcą a konsumentem reguluje wyłącznie Prawo wekslowe. Tak jak wcześniej wskazywano, niezależnie od liczby weksli wystawionych Przedsiębiorcą nie będzie obowiązywać wymóg publikacji informacji finansowych. W ujęciu ekonomicznym obligacje korporacyjne są emitowane przez podmioty posiadające osobowość prawną celem pokrywania potrzeb finansowych związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Weksel zaś należy traktować w kategoriach instrumentu płatniczego, służącego regulowaniu należności, podobnie tak jak inne tego typu formy tj.: banknoty; monety; czek; przekazy pieniężne; polecenia przelewu oraz polecenia zapłaty. Niezależnie od powyższego warto tu zaakcentować, iż Prezes UOKiK nie kwestionuje wyłącznie zrównywania prawnego i ekonomicznego znaczenia weksla i obligacji. Warto zaznaczyć tu, że Prezes UOKiK wydawał również rozstrzygnięcia kwestionujące także praktyki przedsiębiorców, którzy wprowadzali w błąd konsumentów odnośnie do rzekomego bezpieczeństwa inwestycji w obligacje korporacyjne.²² Nie zmienia to jednak faktu, że w przeciwieństwie do oferowanego przez Spółkę produktu, obligacje - zgodnie z uoif - stanowią instrumenty finansowe, a co za tym idzie uczestnicy transakcji mają zapewnioną podstawową ochronę ich interesów. Jego porównanie do instrumentów dłużnych, takich jak obligacje jest nieuprawnione. Zatem zastosowanie porównań weksla i obligacji może wywołać wrażenie zbliżonego charakteru tych papierów wartościowych. Jednak jak wcześniej wykazano, pełnią one zupełnie odmienne funkcje. W przeciwieństwie do weksli własnych obrót obligacjami ma charakter czysto inwestycyjny i jest objęty regulacjami rynku kapitałowego.

W ocenie Prezesa UOKiK, przedsiębiorcy - decydując się na finansowanie własnej działalności ze środków pozyskiwanych od konsumentów przy wykorzystaniu papierów wartościowych - winni czynić to przy posłużeniu się przewidzianymi dla tego celu instrumentami prawnymi. W przypadku działań podjętych przez Spółkę w zakresie organizacji przedsięwzięcia pn. „KWIT-y Dochodowe” nie można uznać, aby działanie Spółki spełniało ww. kryteria. W omawianym przedsięwzięciu w takim celu stosowany jest bowiem weksel własny, mający odmienne przeznaczenie gospodarcze, a przy tym niestanowiący instrumentu finansowego. Oznacza to więc, że Spółka w swojej działalności nie pozyskuje środków finansowych za pomocą narzędzi gospodarczo i prawnie do tego przeznaczonych.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

²² decyzje Prezesa UOKiK nr : DOZIK-4/2020; RBG 13/2019; RWR 9/2020

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Na wzrost lub niwelację ryzyka działalności gospodarczej prowadzonej przez Spółkę, a co za tym idzie przedsięwzięcia, wpływ ma również sposób zabezpieczenia oferowanych produktów finansowych.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Na ryzyko finansowe działalności prowadzonej przez Spółkę równie wyraźnie wpływać będzie drugi jej obszar, czyli świadczenie usług faktoringu. Umowa faktoringu stanowi umowę nienazwaną, zawieraną zgodnie z zasadą swobody umów (art. 353¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2020 r. poz. 1740; dalej: kc). Stronami takiej umowy są: faktor, czyli podmiot nabywający wierzytelność oraz faktorant, czyli podmiot, który dokonuje sprzedaży wierzytelności przystługujących mu względem określonego dłużnika. Należy mieć na uwadze, że podobnie jak w przypadku usług leasingu, działalność faktoringowa wiąże się również z wysokim ryzykiem finansowym. Należy mieć jednak na uwadze, że usługi faktoringu wiążą się kooperacją faktora z podmiotami mającymi problem z płynnością finansową. Co więcej, zapotrzebowanie na tego typu usługi wykazują co do zasady podmioty z sektora małych i średnich przedsiębiorstw, nie posiadające wysokiego poziomu pasywów, nawiązujące stosunki (w szczególności umowy handlowe) z podmiotami, wobec których może istnieć podejrzenie, że nie będą one w stanie sptać zobowiązań wynikających z działalności podstawowej.

Jak wynika z powyższego, Spółka prowadzi działalność wiążącą się, co do zasady, z dużym ryzykiem. Ryzyko to zwiększać może fakt, że działalność ta ma charakter rozproszony, gdyż prowadzona jest w dwóch sektorach, cechujących się równie wysokim ryzykiem.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

W trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego Spółka

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Wobec tego, powodzenie „inwestycji” gwarantować będzie wyłącznie efektywność obydwu typów usług. To zaś powoduje, iż nawet w przypadku wysokiego poziomu efektywności jednej z nich - np. leasingu, negatywny wynik działalności faktoringowej rzutować będzie na płynność finansową, a co za tym idzie - zdolność Spółki do regulowania zobowiązań wekslowych.

Na etapie przeprowadzonego postępowania

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Spółka wskazywała również, że w ramach oferty

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Wątpliwości Prezesa Urzędu budzi także instytucja Depozytu notarialnego, ustanowiona przez Spółkę, w sposób mogący skutkować osłabieniem pozycji konsumenta. Jak ustalono, wydanie KWIT-u następuje poprzez przekazanie jego oryginału do Depozytu notarialnego (§4 pkt 9 Regulaminu). W ocenie Prezesa UOKiK, przeciętny konsument, który decyduje się na uczestnictwo w inwestycji może być nastawiony na otrzymywanie regularnych wypłat zysku.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Dodatkowo, konsument - pełniący rolę wierzyciela Spółki - nie dysponuje wekslem, co jest niezbędne dla realizacji praw z niego wynikających. Powoduje to, że dochodzenie roszczeń wynikających z wystawionego papieru wartościowego będzie bardzo utrudnione. Posiadacz weksła ma bowiem obowiązek przedstawienia weksła do zapłaty we właściwym czasie, miejscu i właściwej osobie. Spełnienie tego obowiązku jest warunkiem powstania roszczenia o zapłatę sumy wekslowej nie tylko wobec zwrotnie zobowiązanych, ale także wobec dłużników głównych akceptanta, wystawcy weksła własnego i ich poręczycieli. Jak wskazał Sąd Najwyższy „w przypadku weksła płatnego po okazaniu [...] pisemne wezwanie dłużnika wekslowego do zapłaty weksła nie jest wystarczające do uznania, że w ten sposób doszło do przedstawienia weksła do zapłaty, co wymaga okazania dłużnikowi oryginału weksła albo przynajmniej stworzenia warunków do zapoznania się przez dłużnika z tym oryginałem dokumentu”.²³ W ocenie Prezesa Urzędu ukształtowany w ten sposób stosunek stoi w sprzeczności ze standardem poszanowania słuszných praw partnera biznesowego, którym jest konsument.

Podsumowując, Spółka - w uznaniu Prezesa UOKiK - swoim działaniem może naruszać dobry obyczaj rzetelnego traktowania konsumenta w ramach zawiązywanej relacji gospodarczej. Przyjęty na potrzeby finansowania swojej działalności model biznesowy, zdecydowanie odbiega in minus od prawnych oraz gospodarczych standardów stosowanych na rynku. Podkreślić należy, że dobry zwyczaj prowadzenia działalności gospodarczej, w tym także podejmowania działań zapewniających jej finansowanie, nakazuje, aby kapitał obcy przedsiębiorstwa pozyskiwany był w sposób profesjonalny, z zastosowaniem rozwiązań do tego przeznaczonych. Pozyskiwanie środków dla finansowania działalności operacyjnej, a także rozwoju przedsiębiorstwa, powinno odbywać się w sposób ustandaryzowany, pozwalający na zabezpieczenie interesu każdej ze stron takiego przedsięwzięcia w sposób równorzędny. Prezes Urzędu stoi na stanowisku, iż miejscem, które w sposób systemowy zapewnia realizację interesów zarówno inwestorów, jak i emitentów jest rynek kapitałowy.

²³ wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 r., III CKN 322/00
postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2018 r., sygn. akt: I CSK 316/18

Stanowi on gospodarczą przestrzeń gwarantującą z jednej strony możliwość pozyskania przez przedsiębiorców kapitału obcego na warunkach, które w największym stopniu dopasowane są do ich potrzeb, z drugiej zapewnia ochronę inwestora w szczególności przed tymi czynnikami, które mogą spowodować wadliwość procesu podejmowania przez niego decyzji inwestycyjnych, zapewniając mu możliwość uzyskania informacji potrzebnych do właściwej oceny wartości potencjalnej inwestycji. Dlatego też należy wskazać, że weksel - jako narzędzie pozyskiwania kapitału, z uwagi na jego funkcję gospodarczą oraz miejsce w porządku prawnym - nie może zostać uznany za instrument inwestycyjny, a jego „emitowanie” za formę finansowania przedsiębiorstwa, która zapewnia utrzymanie równorzędności stron stosunku między przedsiębiorcą i konsumentami. Rozwiązanie przyjęte przez Spółkę zdecydowanie odbiega od standardu postępowania ukształtowanego przez innych przedsiębiorców, a także nakreślonego przez system prawny. W opinii Prezesa UOKiK, finansowanie działalności przy zastosowaniu weksla - niestanowiącego instrumentu finansowego - skutkuje przeniesieniem przez Przedsiębiorcę na konsumentów ryzyka prowadzonej działalności i zaburza zasadę równorzędności stron stosunku zobowiązaniowego ze szkodą dla konsumentów, którzy udostępniając swój kapitał - w przeciwieństwie do Spółki - ponoszą pełne ryzyko jego utraty. Charakterystyka zorganizowanego przedsięwzięcia powoduje, że konsument ponosi ryzyko działalności gospodarczej Przedsiębiorcy, przy czym nie ma żadnego wpływu na działania mogące je minimalizować. Zgodnie ze wskazaniami zawartymi w uzasadnieniu niniejszej decyzji, stworzony przez prawo unijne oraz krajowe uregulowany system ograniczony do pojęcia instrumentów finansowych powinien być uznawany jako docelowy sposób pozyskiwania potrzebnego im kapitału. Jeśli zatem przedsiębiorca decyduje się na finansowanie własnej działalności ze środków pozyskiwanych od konsumentów przy wykorzystaniu papierów wartościowych, winien czynić to przy posłużeniu się przewidzianymi dla tego celu instrumentami prawnymi. Zaś rozwiązania przyjętego przez Spółkę nie można uznać jako standardu postępowania, przewidzianego dla pozyskiwania przez przedsiębiorców kapitału od osób trzecich przy pomocy papierów wartościowych. W ocenie Prezesa Urzędu, dobry obyczaj nakazuje, aby przedsiębiorca w przypadku finansowania swojej działalności przy użyciu kapitału obcego - czynił to w sposób rzetelny i uczciwy, z poszanowaniem swojego partnera (konsumenta), przy uwzględnieniu ryzyka związanego z prowadzoną działalnością. Jest to o tyle istotne, iż konsument użycza kapitał, na którym Przedsiębiorca opiera mechanizm działalności leasingowej i faktoringowej.

Możliwość zniekształcenia zachowania rynkowego konsumenta przed zawarciem umowy

Uwzględniając powyższe okoliczności należy stwierdzić, że konsumenci, nieposiadający pełnej wiedzy dotyczącej specyfiki inwestycji, pod wpływem praktyki Spółki, mogą podjąć decyzje, co do przekazania Przedsiębiorcy środków pieniężnych. Praktyka ta może zatem w sposób istotny zniekształcić ich zachowanie przed zawarciem umowy dotyczącej produktu lub w trakcie jej zawierania.

Podkreślić przy tym należy, że organizowane przez Spółkę przedsięwzięcie może zostać potraktowane przez przeciętnego konsumenta, jako łudząco podobne do procesów inwestycyjnych odbywających się w przestrzeni rynku kapitałowego. Oferowany produkt promowany jest bowiem jako, swego rodzaju, substytut oferowanych wcześniej obligacji (proponując przystąpienie do ocenianego przedsięwzięcia kierowane były do obligatariuszy Spółki, BREWE konstruuje taki przekaz w działaniach marketingowych). W ten sposób Spółka daje niesłuszne podstawy do odczytywania przedsięwzięcia jako inicjatywy pokrewnej pod względem charakteru do inwestycji we wspomniane instrumenty finansowe, funkcjonujących w reżimie przepisów uoif i uop. W opinii Prezesa UOKiK, konstrukcja oferty Spółki ma na celu zbliżyć oferowany produkt do instrumentów finansowych, stwarzając w ten sposób pozór zapewnienia ochrony interesów kapitałodawcy właściwy dla rynku kapitałowego. Posługuje się przy tym instrumentem weksla, to jest papieru wartościowego, który co do zasady jest utożsamiany z ustanowieniem silnego zabezpieczenia praw wierzyciela. Taki kontekst sprawy powoduje, że konsument ofertę weksli może poczytywać

jako analogiczną i opartą na takich samych zabezpieczeniach prawnych, jak w przypadku rynku regulowanego. Jak jednak wskazano już wyżej, weksle - w przeciwieństwie do obligacji - nie podlegają uregulowaniom uoif, co w sposób znaczący zmniejsza ich bezpieczeństwo, jako instrumentu inwestycyjnego. W takiej sytuacji konsumenci, mogą zdecydować o zawarciu ze Spółką umowy i przekazaniu jej środków pieniężnych, której to decyzji inaczej by nie podjęli.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że działanie Spółki polegające na posługiwaniu się w stosunkach z konsumentami wekslem w sposób naruszający dobry obyczaj pozyskiwania kapitału na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej z wykorzystaniem papierów wartościowych do tego celu przeznaczonych, może w sposób istotny zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przez podjęcie decyzji co do przekazania BREWE Leasing Sp. z o. o. środków pieniężnych, powodując przy tym przeniesienie na niego ryzyka finansowego prowadzonej przez Spółkę działalności leasingowej i faktoringowej. Co w konsekwencji stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 upnpr i tym samym narusza art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik.

Praktyka z pkt II sentencji niniejszej decyzji

Jak już wskazano powyżej, przykłady poszczególnych rodzajów praktyk rynkowych wymienia art. 4 ust. 2 zd. 1 upnpr, wskazując, iż za nieuczciwą praktykę rynkową uznaje się w szczególności praktykę rynkową wprowadzającą w błąd oraz agresywną praktykę rynkową, a także stosowanie sprzecznego z prawem kodeksu dobrych praktyk. Wyszczególniona w art. 4 ust. 2 upnpr praktyka rynkowa wprowadzająca w błąd podlega dalszemu uregulowaniu, m.in. w przepisie art. 5 ust. 1 upnpr, który stanowi, iż praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Wprowadzenie w błąd ma charakter abstrakcyjny, a jego stwierdzenie nie wymaga zaistnienia jednostkowej dezinformacji. Dokonanie oceny wprowadzenia w błąd zawsze wymaga jednak odniesienia do adresata, którym jest przeciętny konsument. Jeśli zatem w przeświadczeniu przeciętnego konsumenta powstaną wyobrażenia (obiektywnie sprawdzalne, a nie wyłącznie subiektywnie odczuwalne) dotyczące praktyki rynkowej stosowanej przez przedsiębiorcę, które nie odpowiadają rzeczywistości, mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd. Wprowadzenie w błąd przez praktykę rynkową zawsze zmierza do wytworzenia w świadomości konsumenta mylnego obrazu rzeczywistości. Zawsze też jest ono związane z określonymi elementami, które wprowadzają w błąd, wskazanymi przykładowo w art. 5 ust. 3 pkt 1-6 upnpr oraz sposobem wprowadzenia w błąd (art. 5 ust. 2 pkt 1-4 upnpr), które potencjalnie mogą lub wpływają na podjęcie przez konsumenta decyzji rynkowej. Za warunek sine qua non wprowadzenia w błąd należy uznać wpływ praktyki rynkowej na decyzje konsumenta co do nabycia produktu (potencjalna lub realna możliwość podjęcia przez konsumenta decyzji rynkowej, której nie podjąłby, gdyby nie został wprowadzony w błąd).

Zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1 upnpr wprowadzającym w błąd działaniem może być w szczególności rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji, zaś wprowadzające w błąd działanie może zwłaszcza dotyczyć ryzyka i korzyści związanych z produktem (art. 5 ust. 3 pkt 2 upnpr).

Zgromadzony przez Prezesa UOKiK materiał dowody pozwala na uznanie, że BREWE stosuje nieuczciwą praktykę rynkową, polegającą na wprowadzaniu konsumentów w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji dotyczących bezpieczeństwa organizowanego przedsięwzięcia. Przejawia się to w podejmowanych działaniach reklamowych, poprzez publikowanie haseł takich jak: „*Inwestujesz, odbierasz zyski, zwrot kapitału*”, „*gwarantem bezpiecznej inwestycji, jak i bezpiecznej wypłaty jest papier wartościowy jakim jest weksel*”, a także „*gwarantem realizacji wypłaty jest najstarszy papier wartościowy jakim jest KWIT Dochodowy/Weksel*” oraz „*gwarantem realizacji wypłaty jest najstarszy papier wartościowy jakim jest Weksel*”. Takie zapewnienia o bezpieczeństwie środków

zaangażowanych w „inwestycję” należy uznać za informacje nieprawdziwe. Powyższe wynika przede wszystkim z faktu wysokiego skomplikowania przedsięwzięcia.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Należy tu zwrócić uwagę, że środki przekazywane przez konsumentów pożytkowane są na cele związane z działalnością podstawową. Spółka swoje działania koncentruje w obszarze dwóch równie wysoce ryzykownych typów usług - leasingu i faktoringu.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

W przedmiocie usług faktoringu warto podkreślić, że działalność tego typu związana jest bezpośrednio z wierzytelnościami. W związku z tym, Spółka jako faktor, współpracuje z podmiotami mającymi problemy z płynnością finansową. Działalność ta bezpośrednio wiąże się z dużym ryzykiem nieotrzymywania należności. To zaś wprost przekłada się na ryzyko wykonania zobowiązań wekslowych, zaciągniętych wobec konsumentów.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Mimo takich okoliczności, BREWE w swoim przekazie reklamowym podkreślała bezpieczeństwo inwestycji. W ocenie Prezesa UOKiK sformułowania: „*gwarancja bezpiecznej inwestycji*”, czy „*gwarancja bezpiecznej wypłaty*” mogły być interpretowane przez przeciętnego konsumenta jako zapewnienie o pełnym bezpieczeństwie oferowanego przedsięwzięcia, a więc gwarancji zwrotu zaangażowanego kapitału, bez względu na zaistnienie potencjalnych negatywnych czynników rynkowych. Sformułowania użyte przez Przedsiębiorcę mogły powodować po stronie odbiorcy błędne przekonanie o pełnym bezpieczeństwie organizowanego przez Spółkę przedsięwzięcia. W ocenie Prezesa UOKiK - wobec ustalonego stanu faktycznego - brak jest podstaw, aby uznać iż zapewnienia Przedsiębiorcy kierowane do konsumentów, a dotyczące gwarancji zwrotu kapitału, były prawdziwe.

Podsumowując, w uznaniu Prezesa Urzędu, BREWE Leasing Sp. z o. o. w stosowanym przez siebie przekazie reklamowym i informacyjnym - poprzez hasła: „*Inwestujesz, odbierasz zyski, zwrot kapitału*”, „*gwarantem bezpiecznej inwestycji, jak i bezpiecznej wypłaty jest papier wartościowy jakim jest weksel*”, podkreśla pełne bezpieczeństwo inwestycji w KWIT-y Dochodowe, a przy tym wzmacniając przekaz poprzez przyrównanie weksła własnego do obligacji korporacyjnych, stwarzających pozór uczestniczenia w inwestycji ustrukturyzowanej - rozpowszechniała nieprawdziwe informacje dotyczące bezpieczeństwa kapitału przekazanego Spółce przez konsumentów.

Poprzez opisane wyżej działania Spółka może dawać konsumentowi nieuzasadnione poczucie, iż zwrot kapitału zaangażowanego w organizowane przedsięwzięcie jest zagwarantowany bez względu na okoliczności. Poczynione przez Prezesa UOKiK ustalenia wskazują tymczasem, że takiej gwarancji brak. Oznacza to, że przytoczone hasła to informacje nieprawdziwe.

Wpływ kwestionowanej praktyki na podjęcie decyzji przez konsumenta

Ww. komunikaty kierowane przez Spółkę, co najmniej mogą wprowadzić przeciętnego konsumenta w błąd, dając mu podstawy do odbioru organizowanego przedsięwzięcia w sposób odmienny od stanu rzeczywistego.

Bezpieczeństwo, jako zasadnicza cecha produktu, może stanowić kluczowy czynnik, rozstrzygający o podjęciu decyzji konsumenta o zaangażowaniu kapitału. W ocenie Prezesa Urzędu, reklama danego produktu może przyjmować charakter hiperboliczny, dążąc do podkreślenia jego cech, a przy tym wyróżnienia jej atrakcyjności. Nie może ona jednak prowadzić do zafalszowania rzeczywistego charakteru produktu. Zachowanie szczególnej staranności przy doborze przez przedsiębiorców treści reklamowych jest szczególnie istotne w przypadku ofert o charakterze finansowym, bowiem w takim przypadku przyjęcie błędnych założeń, powodujących mylny odbiór produktu przez konsumenta, może narazić go na uszczerbek ekonomiczny. W ocenie Prezesa UOKiK, wyszczególniony powyżej przekaz reklamowy miał charakter działania wprowadzającego konsumenta w błąd. Wątpliwości nie ulega fakt, iż działanie marketingowe mają w swej istocie skłonić potencjalnego klienta do nabycia oferowanego produktu, jednak jak wskazał Sąd Apelacyjny - reklama taka nie może wprowadzać odbiorcy w błąd i to niezależnie od tego, czy zawarte w niej informacje są prawdziwe, czy też nie.²⁴ Przedsiębiorca powinien uwzględnić fakt, że przeciętny konsument niebędący profesjonalistą może nie posiadać pełnej wiedzy dotyczącej uwarunkowań przedsięwzięcia organizowanego przez Spółkę, a przy tym pełnej analizy i oceny potencjału inwestycji, jej szans i zagrożeń. Zatem, dozwolona w przekazie reklamowym przesada nie może prowadzić do przekazywania informacji nieprawdziwych, w szczególności odnośnie do fundamentalnych cech oferty, jak ma to miejsce w omawianej

²⁴ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 kwietnia 2017 r. VI ACa 67/16)

sprawie. Podkreślić bowiem należy, że - w ocenie Prezesa Urzędu - podkreślane przez Spółkę bezpieczeństwo przekazanego kapitału będzie stanowić jedną z zasadniczych determinant podjęcia przez konsumentów decyzji o zawarciu ze Spółką umowy. Konsument, otrzymując od Przedsiębiorcy niezgodną z rzeczywistością informację na temat inwestycji, co najmniej może dokonać czynności prawnej, której z wielkim prawdopodobieństwem nie podjąłby przy zachowaniu przez Spółkę zasady rzetelnego i zgodne z rzeczywistością informowania klienta. Przywołać tu warto stanowisko SOKiK, wyrażone w sprawie XVII AmA 72/15, gdzie wskazano, że „z praktyką rynkową wprowadzającą w błąd będziemy mieć do czynienia wówczas, gdy powstałe na jej podstawie wyobrażenia nie są zgodne ze stanem rzeczywistym, co potencjalnie lub realnie może wpłynąć na podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy (której by nie podjął, jeśli nie doszłoby do wprowadzenia w błąd).”²⁵ Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Treści kierowane przez Spółkę do konsumentów, a także reklamy analizowanego przedsięwzięcia dają bowiem podstawy do odbioru przez konsumenta oferty jako inwestycji bezpiecznej, standaryzowanej. Posługując się przekazem reklamowym wskazującym na gwarancję bezpieczeństwa przedsięwzięcia, którą warunkuje instytucja weksla oraz ustanowione zabezpieczenia, BREWE wywołuje u konsumenta poczucie pełnego bezpieczeństwa zainwestowanych środków.

Ustalone okoliczności sprawy pozwalają więc uznać, że Spółka na etapie przedkontraktowym stosuje nieuczciwą praktykę rynkową, polegającą na wprowadzaniu konsumentów w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji dotyczących warunków oferowanego przedsięwzięcia.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że rozpowszechnianie przez BREWE Leasing nieprawdziwych informacji na temat bezpieczeństwa przekazanych środków mogło spowodować podjęcie przez konsumentów decyzji dotyczącej zawarcia umowy ze Spółką, której inaczej by nie podjęli, a tym samym stanowić nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 5 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1, w zw. z art. 4 ust. 2 upnpr, a w konsekwencji praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 uokik.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

²⁵ Wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 lutego 2019 r. XVII AmA 72/15

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w pkt II rozstrzygnięcia niniejszej decyzji.

Praktyka z pkt III sentencji decyzji

Prezes UOKiK ustalił, iż Spółka, w ramach działań promocyjnych, kierowała do potencjalnych remitentów także informacje w postaci haseł takich jak: *„jest to inwestycja o wysokiej rentowności: od poziomu 7,5% do 9,5% w skali roku, przy systematycznie wypłacanych kuponach”*, czy też *„zysk w skali roku 7,5% do 9,5%”*.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Zatem, z uwagi na wspomniane wcześniej okoliczności należy stwierdzić, iż Przedsiębiorca nie ma podstaw do zapewniania konsumenta, iż zysk z inwestycji osiągnie wartość z przedziału od 7,5% do 9,5%. Deklaracje Spółki w tym zakresie uznać należy za nieprawdziwe.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Takie uwarunkowania sprawiają, że brak jest podstaw do zagwarantowania zysku z inwestycji na deklarowanym poziomie, tj. zysku w przedziale od 7,5% do 9,5%.

Zatem ewentualne osiągnięcie przez konsumenta zysku

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Spółka nie może poręczyć, że założone przez nią plany zostaną w pełni osiągnięte, a przy tym, że jej sytuacja finansowa pozwoli na wypłatę zysku konsumentom.

Wobec tego, wskazywanie przez BREWE na osiągnięcie korzyści finansowej na poziomie od 7,5%-9,5% w postaci hasła takich jak *„jest to inwestycja o wysokiej rentowności: od poziomu 7,5% do 9,5% w skali roku, przy systematycznie wypłacanych kuponach”* oraz *„zysk w skali roku 7,5% do 9,5%”* może sygnalizować odbiorcy-konsumentowi, iż angażując swoje środki w ofertę KWIT-ów Dochodowych w dniu zapłaty określonym na wekslu, otrzyma on oprócz zaangażowanego kapitału, dodatkowo korzyść w postaci zysku finansowego. Bazując na informacjach otrzymanych od Spółki, konsument może wierzyć, że - niezależnie od okoliczności - osiągnie zysk w wysokości deklarowanej na etapie przedkontraktowym.

Wpływ kwestionowanej praktyki na podjęcie decyzji przez konsumenta

Przytoczone wyżej treści mogą co najmniej wprowadzić przeciętnego konsumenta w błąd, prowadząc do zniekształcenia jego percepcji odnośnie do całego przedsięwzięcia. Podkreślana dochodowość, poprzez prezentowanie przedziałów zysku możliwego do osiągnięcia w ujęciu kwotowym, może stanowić okoliczność przesądzającą o podjęciu decyzji konsumenta o zawarciu umowy ze Spółką i zaangażowaniu swojego kapitału w przedsięwzięcie.

W ocenie Prezesa Urzędu, analogicznie jak w przypadku informacji odnoszących się do bezpieczeństwa inwestycji, treści publikowane przez Spółkę, wskazujące na pewny zysk na ściśle określonym poziomie, wychodzą poza zakres standardowej reklamy produktu, mającej na celu wyróżnienie jej atrakcyjności. W przypadku Przedsiębiorcy stosowane działania reklamowe prowadzić mogą do zafaszowania rzeczywistych cech produktu.

Opisane powyżej działania mogą przyczyniać się do zainteresowania konsumentów zawarciem umowy z BREWE, a następnie przekazaniem jej kapitału. Jednoznaczne prezentowanie wartości zysku może dawać do zrozumienia konsumentowi, że angażując

swoje środki w omawiany projekt inwestycyjny, osiągnie on korzyści finansowe bez względu zaistniałe w przyszłości okoliczności. Powyższe może więc powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta zainteresowanego zyskiem z inwestycji w KWIT-y Dochodowe, decyzji o zainwestowaniu środków pieniężnych w organizowane przedsięwzięcie.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że rozpowszechnianie przez BREWE Leasing nieprawdziwych informacji co do wysokości przyszłych korzyści finansowych, wynikających z zainwestowania środków pieniężnych, poprzez wskazywanie, że wynoszą one od 7,5% do 9,5% w sytuacji, gdy charakter oferowanego przedsięwzięcia nie daje gwarancji ich osiągnięcia, może spowodować podjęcie przez konsumentów decyzji dotyczącej zawarcia umowy, której inaczej by nie podjęli, a tym samym stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 5 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1, w zw. z art. 4 ust. 2 upnpr, a w konsekwencji praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 uokik.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w pkt III rozstrzygnięcia niniejszej decyzji.

Prześlanka naruszenia zbiorowego interesu konsumentów

Uokik nie podaje definicji zbiorowego interesu konsumentów, wskazując jednak w art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. (sygn. akt III SK 27/07) wyjaśnił, że gramatyczna wykładnia pojęcia zbiorowy interes konsumentów prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Zdaniem Sądu, wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy uznał, że „praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy.”

Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę jako zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Pojęcie to obejmuje swym zakresem prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom możliwość

dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny na etapie przedkontraktowym i w czasie wykonywania umowy. Efektem naruszenia interesu prawnego może być naruszenie również strictly ekonomicznych interesów konsumentów (o wymiarze majątkowym). Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Nie jest zatem konieczne ustalenie, że którykolwiek z konsumentów został rzeczywiście poszkodowany wskutek stosowanej przez przedsiębiorcę praktyki.

W niniejszej sprawie skutkami działań Przedsiębiorcy dotknięty mógł zostać nieoznaczony z góry krąg konsumentów - wszyscy konsumenci, którzy zainteresowali się ofertą KWIT-ów Dochodowych. Stosowane przez Spółkę praktyki dotyczą jednak nie tylko osób, które przekazały jej środki pieniężne celem nabycia weksli, ale również potencjalnie nieokreślonej ilościowo grupy konsumentów u których działania marketingowe podjęte przez Przedsiębiorcę wzbudziły zainteresowanie ofertą, prowadząc do rozważania decyzji o zaangażowaniu swoich środków w organizowane przez Spółkę przedsięwzięcie. Działania Spółki nie dotyczą zatem interesów poszczególnych osób, lecz szerokiego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna. Nie ma zatem wątpliwości, że działania BREWE naruszają zbiorowy interes konsumentów.

Wobec powyższego, na podstawie art. 26 ust. 1 uokik Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie I, II i III sentencji niniejszej decyzji i nakazał zaniechanie stosowania opisanych praktyk.

Rozstrzygnięcie z pkt IV decyzji (obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia)

Zgodnie z art. 26 ust. 2 uokik, w decyzji stwierdzającej stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji. W myśl art. 26 ust. 4 uokik środki, o których mowa w ust. 2, powinny być proporcjonalne do wagi i rodzaju naruszenia oraz konieczne do usunięcia jego skutków.

Prezes Urzędu zdecydował o zastosowaniu środków usunięcia trwających skutków stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanych w punkcie I, II i III rozstrzygnięcia niniejszej decyzji. Na Przedsiębiorcę nałożony został obowiązek, wystania do każdego konsumenta, który przekazał Spółce środki pieniężne w ramach oferty KWIT-ów Dochodowych w okresie od 1 lipca 2019 r. do dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, pismo zawierające informację o wydaniu niniejszej decyzji przez Prezesa UOKiK wraz z przytoczeniem sentencji tej decyzji oraz z informacją (czcionką pogrubioną), że decyzja ta jest prawomocna. Ponadto, Prezes Urzędu zobowiązał Spółkę do usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, poprzez opublikowanie komunikatu o wydaniu tej decyzji na oficjalnej stronie internetowej BREWE oraz na profilu Spółki w portalu społecznościowym Facebook - w sposób określony w punkcie IV sentencji.

Nakładając na Przedsiębiorcę ww. środki usunięcia trwających skutków naruszenia Prezes UOKiK miał na uwadze, iż powinny one być proporcjonalne do wagi i rodzaju naruszenia oraz konieczne do usunięcia jego skutków. Przy doborze środków usunięcia trwających skutków naruszenia uwzględniono przede wszystkim, że wystawiane przez Spółkę weksle służą finansowaniu i prowadzeniu przez Spółkę działalności gospodarczej, przerzucając związane z nią ryzyko na konsumentów, a wyłączenie weksli spod regulacji ustawy o obrocie instrumentami finansowymi zmniejsza ich bezpieczeństwo jako instrumentu inwestycyjnego. W ocenie Prezesa Urzędu przeciętny konsument objęty stwierdzonymi praktykami nie jest świadomy prawnej i ekonomicznej konstrukcji ukształtowanego przez Przedsiębiorcę mechanizmu, a także jakie negatywne konsekwencje może to za sobą nieść. Ponadto, działania Spółki prowadzą do dezinformacji poprzez wprowadzające w błąd charakteryzowanie produktu - w sposób niezgodny z rzeczywistością. Wobec powyższego w przedmiotowej sprawie należało położyć szczególny nacisk na zrealizowanie celów

informacyjnych niniejszej decyzji. Zakres obowiązków publikacyjnych jest jednocześnie proporcjonalny do możliwości organizacyjnych i finansowych Przedsiębiorcy, a przy tym współmierny do wagi naruszeń. Obowiązek zastosowania nałożonych w niniejszej decyzji środków usunięcia skutków naruszenia doprowadzi do wzbogacenia wiedzy konsumentów o rzeczywistym charakterze i warunkach inwestycji. W ocenie Prezesa Urzędu informacja taka powinna dotrzeć do osób, których stosunek z Przedsiębiorcą jest na etapie wykonywania kontraktu, ale także do konsumentów mogących rozważyć przekazanie swoich środków pieniężnych BREWE.

Wobec powyższego, zastosowanie środka opisanego w pkt IV.1, umożliwi zapoznanie się konsumentów, którzy - do dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji - przekazali Spółce środki pieniężne z charakterem przedsięwzięcia, którego są uczestnikami. Środek taki będzie miał charakter zarówno sankcyjny w stosunku do Przedsiębiorcy, jak i edukacyjny w stosunku do konsumentów. Przyczyni się do zwiększenia ich wiedzy dotyczącej rynku inwestycji alternatywnych i wiążącego się z tym rynkiem ryzyka. Środki określone w punktach IV.2 oraz IV.3, w ocenie Prezesa Urzędu, pozwolą zrealizować przede wszystkim cele informacyjne wobec konsumentów, którzy - w momencie uprawomocnienia się niniejszej decyzji - będą mogli rozważyć nawiązanie stosunku z BREWE. Nałożony obowiązek informacyjny prowadzić będzie do przekazania możliwie najszerszemu kręgowi odbiorców informacji o działaniach Spółki, uznanych za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Oświadczenie zostanie zaprezentowane na stronach internetowych Spółki, które stanowią kluczowy i najsilniejszy kanał promocji oferty Przedsiębiorcy. W ocenie Prezesa UOKiK, strona internetowa to medium o licznym gronie odbiorców, które przez swoją powszechność i możliwość zapoznania się z prezentowanymi tam treściami, w dowolnym czasie, jest w stanie najskuteczniej dotrzeć do świadomości odbiorców. Informacja o rozstrzygnięciu Prezesa UOKiK zostanie również przekazana za pośrednictwem mediów społecznościowych, poprzez portal Facebook, dzięki czemu zwiększy się zasięg informacji.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie IV sentencji niniejszej decyzji.

Uzasadnienie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności w punkcie V sentencji decyzji

Zgodnie z art. 103 uokik, Prezes Urzędu może nadać decyzji w części lub w całości rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wymaga tego ważny interes konsumentów. Zatem, zastosowanie instytucji rygoru natychmiastowej wykonalności, możliwe jest w przypadku uznania, że stwierdzona w niniejszej decyzji praktyka w sposób istotny godzi w interes konsumentów. Skorzystanie przez Prezesa Urzędu z tego rodzaju uprawnień musi poprzedzać jednak dokonanie ustalenia, jaki interes konsumentów doznał w danym przypadku naruszenia oraz czy wymaga on, by wydanej decyzji nadać rygor natychmiastowej wykonalności.

W myśl art. 3 upnpr stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych jest bezwzględnie zakazane. Konieczność ustanowienia ww. regulacji była związana z potrzebą zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku gospodarczego i uzyskania odpowiedniego poziomu ochrony konsumentów. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, iż osiągnięcie takiego rezultatu jest możliwe wyłącznie w przypadku skutecznego i niezwłocznego eliminowania nieuczciwych praktyk z otoczenia gospodarczego. Tylko bowiem w ten sposób zostanie w pełni zrealizowana funkcja prewencyjna wydanej decyzji. Podnieść jednocześnie należy, iż brak nałożenia rygoru może oznaczać skuteczną, z punktu widzenia Przedsiębiorcy, kontynuację ich stosowania. W przypadku praktyk, które w sposób istotny mogą naruszać interes prawny nieprofesjonalnych uczestników rynku ustawodawca przydzielił Prezesowi UOKiK kompetencję pozwalającą na ustanowienie natychmiastowej wykonalności niniejszej decyzji, co prowadzi do jeszcze skuteczniejszej minimalizacji zakłóceń rynkowych.

W okolicznościach sprawy konieczność nałożenia rygoru natychmiastowej wykonalności wynika bezpośrednio z charakteru stwierdzonych nieuczciwych praktyk. Przeprowadzone

postępowanie administracyjne dało podstawy do uznania, że poprzez stosowanie praktyk określonych w punkcie I, II i III sentencji niniejszej decyzji naruszany jest interes konsumentów do uczestnictwa w przejrzystych i niezakłóconych warunkach rynkowych. Pod wpływem stosowanych przez Przedsiębiorcę praktyk, konsumenci biorą udział w przedsięwzięciu, którego charakter - zarówno ekonomiczny, jak i prawny - może nie być dla nich w pełni zrozumiały. W tym czasie to Remitenci ponoszą zasadniczą część ryzyka działalności Przedsiębiorcy i tylko konsument poniesie ewentualne negatywne konsekwencje działalności Spółki. Wobec czego, stwierdzone naruszenia mogą powodować daleko idące, niekorzystne ekonomiczne skutki po stronie konsumentów.

W przypadku praktyki określonej w punkcie I podkreślić trzeba, iż zachowanie Spółki może naruszać ekonomiczne i pozaekonomiczne interesy konsumentów. BREWE Leasing wykorzystuje weksel jako narzędzie pozyskiwania kapitału obcego, stwarzając dysproporcję w prawach i obowiązkach stron stosunku. Prowadzi to w efekcie do przeniesienia na konsumentów realnego ryzyka finansowego prowadzonej przez Spółkę działalności leasingowej i factoringowej. Powyższe wynika przede wszystkim z modelu przedsięwzięcia pn. „KWIT-y Dochodowe”. Należy podkreślić, że projekt ten został ukształtowany w sposób naruszający dobry obyczaj procesu pozyskiwania kapitału przez przedsiębiorców, który obliuguje profesjonalnych uczestników rynku do czynienia tego w sposób rzetelny, z poszanowaniem interesów drugiej strony relacji gospodarczej. W ocenie Prezesa Urzędu zastosowana przez Spółkę metoda finansowania - poprzez ofertę KWIT-ów Dochodowych - stanowi działanie odbiegające in minus od powszechnie przyjętego i wyznaczonego przepisami rangi ustawowej standardu pozyskiwania środków pieniężnych od osób trzecich przy pomocy papierów wartościowych objętych przepisami uoif. Jak wcześniej wykazano, z uwagi na wysokie ryzyko prowadzonej działalności, ukształtowany stosunek prawny powoduje dysproporcje w prawach i obowiązkach stron, przenosząc na konsumenta zasadnicze ryzyko działalności leasingowej i faktoringowej, narażając go na poniesienie znacznego uszczerbku ekonomicznego.

W przypadku praktyk określonych w punktach II i III sentencji niniejszej decyzji należy podkreślić, iż poprzez sprzeczne z prawem działanie Spółki w zakresie reklamowania produktu, dochodzi do naruszenia prawa konsumentów do otrzymywania prawdziwej informacji na temat produktów będących przedmiotem ich zainteresowania. Przedsiębiorca, publikując nieprawdziwe informacje o bezpieczeństwie środków pieniężnych przekazanych mu przez konsumentów, jak i możliwych do osiągnięcia korzyści z przedsięwzięcia, prowadzi do zniekształcenia rzeczywistych cech oferty.

Jak już wskazywano, precyzyjna deklaracja odnośnie do stopy i wartości zysku - składana już w momencie oferowania inwestycji, a także wskazywanie na bezpieczeństwo przekazanych środków, mogą stanowić kluczowy czynnik przesądzający o podjęciu przez konsumenta decyzji o zawarciu umowy z Przedsiębiorcą. Konsument, kierując się zasadą zaufania do profesjonalisty, będzie uznawał zapewnienia Przedsiębiorcy za wiarygodne.

Wykazane wyżej okoliczności powodują, że - z uwagi na ważny i uzasadniony interes konsumentów - zachodzi potrzeba podjęcia bezzwłocznej interwencji celem ograniczenia skali praktyki. To zaś powinno przyczynić się do ograniczenia liczby konsumentów, którzy w wyniku nieuczciwej praktyki mogliby zawrzeć z Przedsiębiorcą umowę. W uznaniu Prezesa UOKiK brak nałożenia rygoru natychmiastowej wykonalności umożliwiłoby Spółce kontynuowanie stosowania opisanego mechanizmu (stosowania weksla własnego w celu pozyskiwania kapitału obcego). Odstąpienie od środka prewencyjnego określonego w art. 103 uokik, mogłoby skutkować tym, że kolejni konsumenci przekazaliby Spółce środki, co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do strat finansowych nieokreślonego grona konsumentów.

Wobec powyższego, Prezes UOKiK postanowił nadać obowiązkowi zaniechania zakwestionowanych decyzją praktyk, rygor natychmiastowej wykonalności. Zastosowanie środka prewencyjnego zmierza ponadto do zaprzestania prowadzenia takiego modelu

pozyskiwania kapitału, który cechuje się dysproporcją w prawach obowiązkach inwestorów i podmiotów korzystających z kapitału. W ten sposób bowiem zostanie zapewniona natychmiastowa ochrona interesów konsumentów przed praktykami Spółki, których stosowanie może narażać ich na dotkliwe straty finansowe. W ocenie Prezesa UOKiK, natychmiastowe zaprzestanie stosowania opisanej praktyki ma decydujące znaczenie dla zapobieżenia dalszym naruszeniom interesów konsumentów.

Z uwagi na powyższe Prezes Urzędu orzekł jak w pkt V sentencji decyzji.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Rozstrzygnięcie o karze pieniężnej określonej w pkt VI sentencji decyzji

Kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o którym mowa w art. 24 uokik, ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał za zasadne nałożenie kary za stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych, o których mowa w pkt I-III sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24 uokik. Art. 106 ust. 3 uokik, wskazujący sposób obliczania obrotu, przewiduje m.in. w pkt 1, że obrót oblicza się jako sumę przychodów wykazanych w rachunku zysków i strat - w przypadku przedsiębiorcy sporządzającego taki rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości. Art. 106 ust. 5 uokik stanowi przy tym, że w przypadku gdy przedsiębiorca w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary nie osiągnął obrotu lub osiągnął obrót w wysokości nieprzekraczającej równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu nakładając karę pieniężną na podstawie ust. 1 uwzględnia średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających rok nałożenia kary. Z kolei art. 106 ust. 6 uokik przewiduje, że w przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął obrotu w okresie trzyletnim, o którym mowa w ust. 5, lub gdy obrót przedsiębiorcy obliczony na podstawie

tego przepisu nie przekracza równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej równowartości 10.000 euro.

wynika, iż obrót BREWE Leasing w roku , mieścił się na poziomie , co uwzględniając średni kurs euro ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2021 r., tj. 4,5994 zł, stanowi po zaokrągleniu równowartość euro.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik, kara pieniężna może być nałożona, jedynie w przypadku gdy do naruszenia przepisów tej ustawy doszło co najmniej nieumyślnie. Zgodnie z art. 111 ust. 1 pkt 1 uokik, wysokość nakładanej kary pieniężnej ustalana jest z uwzględnieniem w szczególności okoliczności naruszenia przepisów tej ustawy oraz uprzedniego naruszenia, a także okresu, stopnia i skutków rynkowych naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes UOKiK ocenia, biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia. Ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes Urzędu bierze również pod uwagę okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wystąpiły w sprawie. Zgodnie z art. 111 ust. 3 pkt 2 uokik, okolicznościami łagodzącymi są w szczególności: dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Wśród zamkniętego katalogu okoliczności obciążających art. 111 ust. 4 pkt 2 uokik wymienia: znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonaniem naruszeniem, dokonanie uprzednio podobnego naruszenia oraz umyślność naruszenia.

W ocenie Prezesa Urzędu, w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do wymierzania kary pieniężnej z uwagi na cele prewencji indywidualnej i ogólnej, jak również cel represyjny. Nałożenie kary pieniężnej służyć będzie zatem jako środek odstrasżający od stosowania podobnych praktyk w przyszłości (prewencja indywidualna) - co jest szczególnie istotne - biorąc pod uwagę fakt, że Przedsiębiorca nie zaprzestał stosowania kwestionowanych praktyk. Co więcej, kara pieniężna spełni również funkcję represyjną, to znaczy stanowić będzie dolegliwość dla strony niniejszego postępowania uzasadnioną stwierdzeniem naruszenia interesów konsumentów.

Ustalając wysokość kar pieniężnych, o którym mowa w pkt VI.1-VI.3 sentencji decyzji, Prezes UOKiK uwzględnił przede wszystkim ujawnione w toku niniejszego postępowania okoliczności skutkujące naruszeniem przepisów uokik, a także korzyści uzyskane przez Przedsiębiorcę poprzez stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych oraz okres ich stosowania.

Kara pieniężna dotycząca praktyki określonej w pkt I decyzji

Zatem, oceniając stopień szkodliwości praktyki należy przypomnieć, że dotyczy ona całego modelu organizowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego oraz strategii biznesowej przyjętej przez Spółkę, w szczególności sposobu finansowania jej działalności gospodarczej. Jak wcześniej wykazano, poprzez zastosowanie weksla jako narzędzia pozyskiwania kapitału od konsumentów dochodzi do przeniesienia na konsumentów ryzyka prowadzonej przez Przedsiębiorcę działalności gospodarczej. Naruszenie określonej w pkt I niniejszej decyzji ujawnia się zarówno na etapie przedkontraktowym, jak i na etapie wykonywania umowy, a działalność Przedsiębiorcy prowadzona jest na terenie całego kraju. Zatem zachowanie Spółki może dotyczyć niezwykle szerokiego grona odbiorców poczynając od konsumentów

wyłącznie zainteresowanych ofertą do osób, które zawarły już umowę i ponoszą opisane wcześniej ryzyko. Wobec tego opisane działanie narusza bezpośrednio prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych warunkach rynkowych, co powoduje że stwierdzona praktyka charakteryzuje się wysoką szkodliwością.

W toku postępowania ustalono, iż oferta KWIT-ów Dochodowych dostępna jest dla konsumentów od 1 lipca 2019 r. i do dnia wydania niniejszej decyzji nie została zaprzestana. Świadczy to więc, że ma ona charakter długotrwały, a - z uwagi na charakter przedsięwzięcia - okres oddziaływania praktyki na interesy konsumentów ma miejsce w trakcie trwania całej inwestycji tj. - w zależności od przyjętego wariantu czasowego - od 18 miesięcy do 5 lat. W tym czasie konsument ponosi znaczną część ryzyka działalności Przedsiębiorcy, a w przypadku jego realizacji - to konsument odczuje negatywne konsekwencje takich zdarzeń.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Tak jak wskazywano powyżej, działanie Spółki zdecydowanie odbiega od standardów postępowania ukształtowanych przez innych przedsiębiorców, a także nakreślonych przez system prawny. Praktyka Spółki prowadzi również do obejścia ustawowych uregulowań, zawartych w uoif, a także w uop, określających zasady pozyskiwania kapitału przez przedsiębiorców za pomocą narzędzi do tego przeznaczonych - instrumentów finansowych, które w odpowiedni i równorzędny sposób zabezpieczają interesy zarówno kapitałobiorcy, jak i kapitałodawcy.

Wobec czego, naruszenie opisane w pkt I sentencji niniejszej decyzji może powodować daleko idące, niekorzystne skutki rynkowe.

Poczynione w toku postępowania ustalenia wskazują, że zachowanie Przedsiębiorcy ukierunkowane jest na skłonienie jak największej liczby potencjalnych klientów, przy wykorzystaniu ich nieświadomości, do przekazania środków pieniężnych w ramach niekonwencjonalnego stosunku prawnego, narażając ich na wysokie ryzyko poniesienia uszczerbku majątkowego, a przy tym przynosząc Spółce wymierne korzyści m. in. poprzez uniknięcie regulacji uoif, a także ponoszenia kosztów emisji instrumentów finansowych.

Powyższe bezsprzecznie świadczy o wysokim stopniu szkodliwości naruszenia.

W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie obrotu osiągniętego przez BREWE Leasing Sp. z o. o. w roku , tj. zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W procesie kalkulacji kary Prezes UOKiK wziął pod uwagę okoliczności obciążające polegające na: umyślności naruszenia, znacznych korzyściach uzyskanych ze stosowania stwierdzonej praktyki oraz znacznym zasięgu terytorialnym stosowanej praktyki.

W ocenie Prezesa Urzędu zarzucona praktyka ma charakter umyślny. Należy mieć bowiem na uwadze, że Przedsiębiorca jest doświadczonym uczestnikiem rynku

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Zorganizowanie przedsięwzięcia opartego na wekslu własnym, pozwoliło uniknąć obowiązków nakładanych na emitentów papierów wartościowych,

W ocenie Prezesa UOKiK, ww. okoliczności nie są przypadkowe, a charakter zorganizowanego przedsięwzięcia nie został skonstruowany w sposób nieprzemyślany. W tym kontekście należy również podkreślić, że dotychczas Prezes Urzędu wielokrotnie prezentował swoje stanowisko odnośnie stosowania weksla w celu pozyskiwania kapitału jako budzące wątpliwości.

W ocenie Prezesa Urzędu należy uznać, że praktyka określona w punkcie I sentencji decyzji ma charakter umyślny. Z tej przyczyny Prezes Urzędu podwyższył kwotę bazową kary o %.

Należy także zaznaczyć, że w efekcie stosowania praktyki z pkt I sentencji decyzji, Spółka osiąga znaczne korzyści finansowe.

Stosowanie praktyki o której mowa pkt I sentencji niniejszej decyzji, pozwala Przedsiębiorcy na regularne pozyskiwanie wysokiej wartości środków pieniężnych, co przekłada się na zwiększanie skali prowadzonej działalności gospodarczej, a dalej zwiększanie wartości przychodów ze sprzedaży.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Na uwadze należy również mieć, że Spółka wykorzystując weksel w celu pozyskiwania kapitału, nie wiąże się z wysokimi kosztami, które Spółka musiałaby ponieść w przypadku emisji instrumentów finansowych - np. obligacji.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że Spółka uzyskuje znaczne korzyści w wyniku stosowania praktyki, o której mowa w pkt I sentencji decyzji. Uzasadnia to więc podwyższenie kwoty bazowej kary o dodatkowe %.

Z kolei uwzględnienie trzeciej z wyżej wymienionych okoliczności obciążających jest skutkiem prowadzenia przez Przedsiębiorcę działalności gospodarczej na terenie całego kraju. Ta okoliczność obciążająca uzasadnia kwoty bazowej kary o %.

Przy kalkulacji kary dotyczącej praktyki wskazanej w pkt I sentencji niniejszej decyzji Prezes UOKiK nie uwzględnił żadnych okoliczności łagodzących.

Wobec powyżej wskazanych powodów, z uwagi na występujące w sprawie okoliczności obciążające i brak okoliczności łagodzących, Prezes Urzędu zdecydował o zwiększeniu kwoty bazowej kary łącznie o %

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę w wysokości 135 487 zł, co stanowi % obrotu osiągniętego przez BREWE Leasing Sp. z o. o. w roku .

Kara pieniężna dotycząca praktyki określonej w pkt II decyzji

Jak wynika z materiału dowodowego, praktyka wskazana w pkt II sentencji niniejszej decyzji, polegająca na rozpowszechnianiu nieprawdziwych informacji na temat oferty Spółki w zakresie jej bezpieczeństwa, stosowana jest od początku oferowania KWIT-ów Dochodowych, czyli od .

Zdaniem Prezesa Urzędu, zakwestionowaną praktykę uznać należy za wysoce szkodliwą. Spółka poprzez swoje działanie - stanowiące wprowadzanie w błąd - daje konsumentowi niesłuszne podstawy do twierdzenia, iż organizowane przedsięwzięcie charakteryzuje się wysokim bezpieczeństwem, a co za tym, że zwrot zaangażowanego kapitału nastąpi na pewno.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Wobec tego komunikaty Spółki odnoszące się do bezpieczeństwa inwestycji, co najmniej mogą wprowadzić przeciętnego konsumenta w błąd, dając mu niesłuszne podstawy do

odbioru organizowanego przedsięwzięcia w sposób odmienny od stanu rzeczywistego. Wskutek działań Spółki konsumenci zostają pozbawieni prawdziwej i pełnej informacji o rzeczywistym zagrożeniu nieodzyskania powierzonych BREWE środków pieniężnych. Co istotne, mylne wyobrażenie w tym zakresie może mieć wpływ na podjęcie przez nich decyzji dotyczącej umowy, której w przeciwnym razie by nie podjęli. Uznać bowiem należy, że konsumenci rzetelnie poinformowani o rzeczywistej sytuacji gospodarczej Spółki, mogliby zrezygnować z inwestycji w oferowane im przez Spółkę przedsięwzięcie. W wyniku rozpowszechniania nieprawdziwych informacji praktyka Spółki może wywoływać znaczne skutki przede wszystkim w zakresie interesów ekonomicznych konsumentów.

Z uwagi na wymienione wyżej okoliczności, a także ze względu na rozmiar potencjalnych niekorzystnych skutków rynkowych naruszenia, Prezes UOKiK zdecydował o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie % obrotu osiągniętego przez BREWE Leasing Sp. z o. o. w roku , tj. zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące lub obciążające.

W przypadku tej praktyki wystąpiły okoliczności obciążające polegające na umyślności działania Przedsiębiorcy oraz znacznym zasięgu terytorialny opisywanej praktyki lub jej skutków.

W ocenie Prezesa Urzędu, publikowanie haseł wskazujących na pewność zwrotu zaangażowanego kapitału nie było efektem przypadkowych, niezamierzonych działań Spółki. Przedsiębiorca, poprzez stosowane kanały komunikacji reklamowej, w szczególności prowadzoną stronę internetową www.kwitdochodowy.pl, przekazuje treści mające na celu przyciągnięcie jak największej liczby konsumentów celem przekazania BREWE swojego kapitału. Publikowane hasła (wprowadzające w błąd) odnoszące się do bezpieczeństwa inwestycji w KWIT-y Dochodowe, czy pewności ustanawianych zabezpieczeń są widoczne na stronie głównej witryny prowadzonej przez Spółkę, często wyróżniane poprzez duży rozmiar czcionki. W ocenie Prezesa UOKiK, ww. strona internetowa stworzona została w celu przyciągnięcia jak największej liczby konsumentów celem przekazania BREWE swojego kapitału. Wyeksponowanie haseł dotyczących bezpieczeństwa inwestycji nie było dziełem przypadku, ani też efektem niezamierzonych działań. Przedsiębiorca mimo świadomości ryzyka związanego z prowadzoną działalnością, a co za tym idzie związanego z proponowaną inwestycją publikował i w dalszym ciągu publikuje informacje nieprawdziwe. Powodował w ten sposób po stronie konsumenta przeświadczenie o bezpieczeństwie prezentowanej oferty. To zaś - jak już wielokrotnie wskazywano - stanowi informację nieprawdziwą. Wobec tego, w ocenie Prezesa Urzędu takie działanie Spółki miało charakter umyślny.

Opisana powyżej okoliczność obciążająca uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o %.

Podobnie jak w przypadku praktyki określonej w pkt I sentencji decyzji, praktyka wskazana w pkt II dotyczy nieograniczonego kręgu osób, które mogły zapoznać się z ofertą Spółki widniejącą na powszechnie dostępnej stronie internetowej www.kwitydochodowe.pl. W związku z czym Prezes Urzędu uznał że zasięgu terytorialny opisywanej praktyki lub jej skutków był znaczny.

Ta okoliczność obciążająca uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o %.

Na etapie miarkowania kary Prezes UOKiK uwzględnił fakt, że Przedsiębiorca, z własnej inicjatywy, podjął działania zmierzające do zaprzestania rozpowszechniania nieprawdziwych informacji. Jak ustalono, Spółka zmodyfikowała informacje widniejące na prowadzonej przez siebie stronie internetowej. W ocenie Prezesa Urzędu, podjęte przez Spółkę w toku postępowania działania nie doprowadziły do zaniechania stosowania praktyki. Zauważyć trzeba, że - na dzień 31 października 2022 r. - na stronie internetowej www.kwitydochodowe.com wciąż widnieją odnośniki do prospektów informacyjnych, w

których zawarte są nieprawdziwe informacje,

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Niezależnie od powyższego, fakt podjęcia przez Spółkę działań zmierzających do zaprzestania naruszenia, został uwzględniony przy określaniu wymiaru kary pieniężnej jako okoliczność łagodząca.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Reasumując, uwzględniając wyszczególnione powyżej okoliczności obciążające oraz okoliczność łagodzącą, Prezes Urzędu zdecydował o zwiększeniu kwoty bazowej kary o %.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt II sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę w wysokości 9 315 zł, co stanowi % obrotu osiągniętego przez BREWE Leasing Sp. z o. o. w roku .

Kara pieniężna dotycząca praktyki określonej w pkt III decyzji

Praktyka opisana w pkt. III sentencji decyzji dotyczy wprowadzania w błąd, poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji co do wysokości przyszłych korzyści finansowych w sytuacji gdy kształt przedsięwzięcia nie daje takiej gwarancji. Zauważyć należy, że konsument, bazując na informacjach otrzymanych od Spółki, może dość do wniosku, że - niezależnie od zaistniałych okoliczności - osiągnie zysk w wysokości deklarowanej na etapie przedkontraktowym. To zaś może mieć kluczowe znaczenie przy podjęciu decyzji przez przeciętnego konsumenta o przekazaniu Spółce środków pieniężnych. Jak już wcześniej wykazano, charakter przedsięwzięcia nie pozwala na składanie tego typu gwarancji. Spółka wykorzystuje fakt, iż przeciętny konsument nie posiada pełnej wiedzy do obiektywnej oceny szans i zagrożeń związanych z zaangażowaniem środków w KWIT-y Dochodowe. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że stosowanie przez Spółkę zakwestionowanej praktyki wpływa na zainteresowanie konsumentów produktem inwestycyjnym Spółki, a w konsekwencji powoduje osiąganie przez Spółkę wymiernych korzyści. Należy tu bowiem wskazać, iż praktyka polegająca na rozpowszechnianiu nieprawdziwych informacji dotyczących przyszłych korzyści finansowego ma celu zwiększenie zainteresowania oferowanym produktem. W ocenie Prezesa Urzędu, w przypadku gdyby Przedsiębiorca przekazywał konsumentom informacje zgodne z rzeczywistością zainteresowanie ofertą pn. KWIT-y Dochodowe byłoby znacznie niższe.

Z uwagi na wymienione wyżej okoliczności, a także ze względu na skalę zjawiska Prezes UOKiK zdecydował o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie % obrotu osiągniętego przez BREWE Leasing Sp. z o. o. w roku , tj. zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W przypadku tej praktyki wystąpiły okoliczności obciążające polegające na umyślności działania Przedsiębiorcy oraz znacznym zasięgu terytorialnym opisywanej praktyki lub jej skutków.

W ocenie Prezesa Urzędu, publikowanie haseł wskazujących na pewność zysku, dodatkowo przedstawianych w określonych procentowo przedziałach, stanowi działanie umyślne mające na celu skłonienie jak największej liczby osób do przekazania Spółce swoich środków. Wszystkie strony prowadzone przez Spółkę zostały stworzone w celu przyciągnięcia jak największej liczby konsumentów do przekazania BREWE swojego kapitału. Przedsiębiorca wykorzystując materiały reklamowe zawierające niezgodne z rzeczywistością informacje dotyczące możliwego do osiągnięcia zysku musi pozostawić świadomym prowadzenia działań marketingowych pozbawionych prawdziwości. Należy wskazać, że zasadniczą konsekwencją ww. działań jest zniekształcenie obrazu przedsięwzięcia, prowadząc do znacznego utrudnienia odbiorcom komunikatów reklamowych, a w tym konsumentom, dokonania obiektywnej oceny oferty Przedsiębiorcy i porównania jej z innymi ofertami o charakterze inwestycyjnym. Przekazywanie przez Przedsiębiorcę wprowadzających w błąd informacji, pod wpływem których konsument przekonany o gwarancji uzyskiwania wysokiego i stałego zysku będzie bardziej skłonny przekazywać Spółce środki pieniężne. W ocenie Prezesa UOKiK działanie Spółki świadczy o zamiarze wykorzystywania mylnych przekonań konsumenta lub jego niewiedzy celem pozyskania kontrahenta.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Opisana powyżej okoliczność obciążająca uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o %.

Zauważyć także należy, że Spółka prowadzi działalność na terenie całego kraju. Zaś treści wprowadzające w błąd zawarte zostały na powszechnie dostępnej stronie internetowej www.kwitydochodowe.pl. Wobec czego, z publikowanymi komunikatami mógł zapoznać się każdy odwiedzający ww. stronę internetową. Zatem zasięg terytorialny praktyki jest bardzo duży. W związku z czym Prezes Urzędu uznał że zasięgu terytorialny opisywanej praktyki lub jej skutków był znaczny.

Ta okoliczność obciążająca uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o %.

Kalkulując wymiar kary pieniężnej Prezes UOKiK uwzględnił jako okoliczność łagodzącą, fakt, że Spółka, z własnej inicjatywy, podjęła działania zmierzające do zaprzestania rozpowszechniania nieprawdziwych informacji dotyczących przyszłych korzyści finansowych. Jak ustalono, modyfikacji uległy hasła publikowane na stronie internetowej: www.kwitdochodowy.com. Jednak, w ocenie Prezesa UOKiK, działania podjęte przez Spółkę nie doprowadziły do zaniechania stosowania praktyki. Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, na dzień 31 października 2022 r., na stronie internetowej www.kwitydochodowe.com wciąż widnieją odnośniki do prospektów informacyjnych, w których zawarte były nieprawdziwe informacje.

TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA

Niemniej jednak, fakt podjęcia przez Spółkę działań zmierzających do zaprzestania naruszenia, został uwzględniony przy określaniu wymiaru kary pieniężnej jako okoliczność łagodząca.

Ta okoliczność obciążająca uzasadnia obniżenie kwoty bazowej o %.

Zatem, mając na uwadze opisane okoliczności obciążające oraz okoliczność łagodzącą, Prezes Urzędu zdecydował o zwiększeniu kwoty bazowej kary o %.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt III sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę w wysokości **9 315 zł**, co stanowi % obrotu osiągniętego przez BREWE Leasing Sp. z o. o. w roku .

W ocenie Prezesa Urzędu, wysokość poszczególnych kar pieniężnych jest adekwatna do okresu, stopnia i okoliczności naruszenia uokik, w tym skutków rynkowych jakie to naruszenie wywołuje. W opinii Prezesa UOKiK nałożone kary pieniężne będą stanowiły środek odstraszający od stosowania podobnych praktyk w przyszłości, skierowany zarówno wobec BREWE, jak również wobec innych przedsiębiorców podejmując podobne działania. Kary pieniężne nałożone niniejszą decyzją spełnią również funkcję represyjną, to znaczy stanowić będzie dolegliwość dla strony niniejszego postępowania uzasadnioną stwierdzeniem naruszenia interesów konsumentów.

Dodać tu należy, że - w ocenie Prezesa Urzędu - ustalone kary pieniężne są adekwatne do okoliczności sprawy i stopnia zawinienia Przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik, kary pieniężne należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów NBP o/o Warszawa nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Rozstrzygnięcie zamieszczone w pkt VII decyzji (koszty postępowania)

Zgodnie z art. 80 ustawy uokik, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 uokik, jeżeli w wyniku postępowania organ ochrony konsumentów stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. W świetle natomiast art. 263 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 83 uokik, do kosztów postępowania zalicza się m.in. koszty doręczenia stronom pism urzędowych.

Stosownie do art. 263 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 83 ustawy uokik organ administracji publicznej może zaliczyć do kosztów postępowania także inne koszty bezpośrednio związane z rozstrzygnięciem sprawy.

Z kolei zgodnie z art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustala w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Postępowanie w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów uokik.

Do kosztów przeprowadzonego postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów zaliczono poniesione koszty doręczenia pism Przedsiębiorcy w wysokości **118,10 zł**.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Mając powyższe na względzie, postanowiono jak w sentencji decyzji.

Pouczenia:

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 275, dalej: uokik), w związku z art. 4792⁸ § 2 ustawy z

dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 1805; dalej: kpc) - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury we Wrocławiu.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach - zawartego w pkt VII niniejszej decyzji - na podstawie art. 264 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000; dalej: kpa), w związku z art. 83 uokik oraz stosowanie do art. 81 ust. 5 tej ustawy, w związku z art. 479³² kpc, Przedsiębiorcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury we Wrocławiu.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności (pkt V sentencji decyzji), stosownie do treści art. 108 § 2 zd. 2 kpa, w związku z art. 83 uokik, jak również stosownie do art. 81 ust. 5 uokik, w związku z art. 479³² dodano, zażalenie na przedmiotowe postanowienie należy wnieść do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury we Wrocławiu, w terminie tygodniowym od daty doręczenia niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1125; dalej: ukssc), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł, a zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów opłacie w kwocie 500 zł.

Zgodnie z art. 103 ust. 1 zd. 1 ukssc, Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie. Spółka handlowa powinna wykazać także, że jej wspólnicy albo akcjonariusze nie mają dostatecznych środków na zwiększenie majątku spółki lub udzielenie spółce pożyczki. Zgodnie z art. 105 ust. 1 i ust. 2 ukssc, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 3 i § 4 zd. 1 kpc, strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego.

Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Otrzymuje:

Ta okoliczność obciążająca uzasadnia obniżenie kwoty bazowej o %.

Zatem, mając na uwadze opisane okoliczności obciążające oraz okoliczność łagodzącą, Prezes Urzędu zdecydował o zwiększeniu kwoty bazowej kary o %.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt III sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę w wysokości 9 315 zł, co stanowi % obrotu osiągniętego przez BREWE Leasing Sp. z o. o. w roku .

W ocenie Prezesa Urzędu, wysokość poszczególnych kar pieniężnych jest adekwatna do okresu, stopnia i okoliczności naruszenia uokik, w tym skutków rynkowych jakie to naruszenie wywołuje. W opinii Prezesa UOKiK nałożone kary pieniężne będą stanowić środek odstrasżający od stosowania podobnych praktyk w przyszłości, skierowany zarówno wobec BREWE, jak również wobec innych przedsiębiorców podejmując podobne działania. Kary pieniężne nałożone niniejszą decyzją spełnią również funkcję represyjną, to znaczy stanowić będzie dolegliwość dla strony niniejszego postępowania uzasadnioną stwierdzeniem naruszenia interesów konsumentów.

Dodać tu należy, że - w ocenie Prezesa Urzędu - ustalone kary pieniężne są adekwatne do okoliczności sprawy i stopnia zawinienia Przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik, kary pieniężne należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów NBP o/o Warszawa nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Rozstrzygnięcie zamieszczone w pkt VII decyzji (koszty postępowania)

Zgodnie z art. 80 ustawy uokik, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 uokik, jeżeli w wyniku postępowania organ ochrony konsumentów stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. W świetle natomiast art. 263 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 83 uokik, do kosztów postępowania zalicza się m.in. koszty doręczenia stronom pism urzędowych.

Stosownie do art. 263 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 83 ustawy uokik organ administracji publicznej może zaliczyć do kosztów postępowania także inne koszty bezpośrednio związane z rozstrzygnięciem sprawy.

Z kolei zgodnie z art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustala w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Postępowanie w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów uokik.

Do kosztów przeprowadzonego postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów zaliczono poniesione koszty doręczenia pism Przedsiębiorcy w wysokości 118,10 zł.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Mając powyższe na względzie, postanowiono jak w sentencji decyzji.

Pouczenia:

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 275, dalej: uokik), w związku z art. 479² § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 1805; dalej: kpc) - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury we Wrocławiu.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach - zawartego w pkt VII niniejszej decyzji - na podstawie art. 264 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000; dalej: kpa), w związku z art. 83 uokik oraz stosowanie do art. 81 ust. 5 tej ustawy, w związku z art. 479³² kpc, Przedsiębiorcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury we Wrocławiu.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności (pkt V sentencji decyzji), stosownie do treści art. 108 § 2 zd. 2 kpa, w związku z art. 83 uokik, jak również stosownie do art. 81 ust. 5 uokik, w związku z art. 479³² dodano, zażalenie na przedmiotowe postanowienie należy wnieść do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury we Wrocławiu, w terminie tygodniowym od daty doręczenia niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1125; dalej: ukssc), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł, a zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów opłacie w kwocie 500 zł.

Zgodnie z art. 103 ust. 1 zd. 1 ukssc, Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie. Spółka handlowa powinna wykazać także, że jej wspólnicy albo akcjonariusze nie mają dostatecznych środków na zwiększenie majątku spółki lub udzielenie spółce pożyczki. Zgodnie z art. 105 ust. 1 i ust. 2 ukssc, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 3 i § 4 zd. 1 kpc, strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego.

Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Otrzymuje:

Z up. PREZESA URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DYREKTOR
Delegatury we Wrocławiu
Agnieszka Jacyszyn